

MLADOST

ŠTEV.
5

1 9 2 9

Kupujte pri lastnem podjetju!

DRUŠTVENA NABAVNA ZADRUGA V LJUBLJANI (LJUDSKI DOM)

ima v zalogi:

**vse potrebščine za kroj, telovadne obleke, telovadne čevlje,
poslovne tiskovine in knjige za odseke.**

Tiskovine za Čebello. — Zaloga knjig „Orlovske knjižnice“. — Zaloga vseh
potrebščin za šminkanje igralcev. — Sprejema vloge v Centralno Čebello.

Zahtevajte cenik!

Naša Sloga

Ljubljana, Poljanski nasip 10

izdeluje

orlovske zastave, zastave za Marijine
družbe, cerkvene bandere, trakove,
mašne plašče, baldahine itd. — Ima
veliko zalogo svile in blaga za zastave
ter za mašna oblačila itd. — Popravila
se izvršujejo v najboljšo zadovoljnost.
Cene nizke, postrežba točna. — Pro-
računi, načrti in pojasnila brezplačno

Naša domača

Kollnska cikorija

**Je izborna in izdatna
Zelo priporočamo!**

TRGOVINA

MARIJA ROGELJ

priporoča veliko zalogo raznovrstnega
blaga za plašče, obleko in perilo, brisače,
namizne prte, servijete, cvilih, fine no-
gavice za otroke, dame in gospode in
veliko izbiro domačega izdelka. Perilo
za dame in gospode. Izgotovljene obe-
leke in plašči za velike in male, pred-
pasniki za odrasle in otroke iz listra,
klota, kontenine in šifona. Blago dobro,
prav nizke cene!

L. Mikuš, Ljubljana

Mestni trg števil. 15

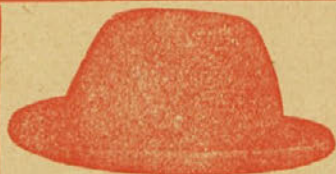
priporoča svojo zalogo

**dežnikov,
solnčnikov in
izprehodnih
palic**

Popravila izvršuje točno in solidno.

POZOR

kje kupujete

KLOBUKE, SRAJCE

kravate, dež. plašče, dežnike in dr.
modno blago kupite najceneje pri

„AMERIKANCU“, Ljubljana, Stari trg 10

Edini slovenski zavod brez tujega kapitala je

Vzajemna zavarovalnica

v Ljubljani, Dunajska cesta 17

Sprejema v zavarovanje:

1. Proti požaru : a) raznovrstne izdelane
stavbe kakor tudi stavbe med časom gradbe;
b) vse premično blago, mobilije, zvonove in
enako; c) poljske pridelke, žito in krmo
 2. Zvonove proti razpokam in prelomu.
 3. Sprejema v novoustanovljenem živ-
ljenskem oddelku zavarovanje na doži-
vetje in smrt, otroške dote, dalje rentna in
ljudska zavarovanja v vseh kombinacijah.
- Skupno premagamo skupne težave!

Lojze Golobič:

Moj maj.

Zeleno je polje, vrtovi so beli. Iz trav se rože bude, iz mej pa kosi in slavci. Solnce plava po morju, nad katerim je božji dom.

Glej jih, njive! Razori so zrahljani, lačni zovejo: Siplji nam žita! Vsako zrno bo oživel...

Glej rebra! Trtam se oči odpirajo. Iz oči ženo mladice, z njih bodo v jesen težki grozdi viseli...

Glej ta tiha domovja, te brhke deklice! Kaj te ne grabi sladek nemir, tiha sreča? Kaj ne prisegaš v srcu: Ne grem odtod! Tu bom oral in sejal in Bog bo dež dal in blagoslov. Tu si bom ognjišče zgradil in zvesto ženico našel. Hej, in kralj bom njiv in vrtov in loz.

Kaj je to, bratje, da v maju gledam čisto novo? Kakor da slepec spregledam in vidim luč in bele vrlove. Rad grem na večer pod božje nebo, prek polj in njiv in senožeti. Takrat se lisočkrat lažje človek zmisli na Boga kakor v tesni, mračni sobici. Zdi se ti, kakor da se je nebo prav nad zemljo znižalo in da so velika vrata v nebeško hišo široko odprta. Skoro bi z roko segel v nebesa. Prav do božjega prestola... In takrat si božje dete: Vsaka roža, ki ti ob stezi cvete, veš, da je božja, ko morda nikdar drugokoli ne veš; in ptič, ki poje v drevju, veš, da je z božje dlani zletel. In skržat in striček in žaba v mlaki in jagnje in tele na travi, joj, kje je toliko lepe božje ljubezni kakor na tem ljubem svetu. Pa ko si sam na polju in gledaš in slušaš, takrat veš, kako dober je Oče, ki z nebes za nas skrbi kakor za svojo zvesto deco.

Glejte, bratje, pokleknil bi sredi njive in molil...

Povejte mi, odkod to moje občutje v maju?

O, vem, kaj mi je:

Marija se šeta prek polj. In seje bele rože. Gre od njive do loze. Gre na senožet. In posluša. Če vidi žalost, solze obriše. Če vidi mržnjo med sosedi, jih pomiri: blagoslova jim da in vsi imajo dovolj. Ljubezen seje. Ljudje gredo s polj v večerne cerkvice in molijo. In pojo njene pesmi. Nikdar v letu ne čutim toliko božje ljubezni kot na pomlad. Vse leto vidim Boga: Očeta, Sodnika, Učitelja; v pomladi mi je Brat. Premakne svoj stol z neba med nas: z nami živi: v polju je, v trtju, v lozi, v cerkvi. Povsod.

Zato je v meni pokoj in božja roka me drži:

»Sinko, ne hodi na tuje! Lepo zemljo sem ti ustvaril, zibel sem ti na njej dal; tu je tvoje svetišče do groba. Mene moli, zemljo orji — in srečen boš...«

Zdaj v Marijinem mesecu ti sveto obečam, moj veliki Brat:

»Ne bom pil, ne bom klel, ne bom kvantal. Tvoje praznike bom častil, molil bom, delal bom. Veliki Brat, Ti pa ne hodi od mene, Amen.«

Bratom za praznik svetega Alojzija.

Svoji fantovski čistosti smo si izbrali svetega Alojzija za patrona. Imeti moramo čistost, Bog in Cerkev jo zahtevata od nas, zato se bomo trudili hoditi za svojim patronom.

Trd je boj za čistost in mi smo večkrat slabi. Pa poglejmo, kje je zajemal sveti Alojzij moč, da se je ohranil čistega, in tudi mi zaželimo piti iz vira čistega življenja. In najsvetejši Kruh nam bo — kakor je svetemu Alojziju tudi — dajal moči, da bomo zmagali v sebi slabost mesa in da bomo ohranili svoja mlada telesa neoskrunjena za namene, ki jih ima z nami Bog.

Najsvetejši Kruh je dober in je Kruh, ki daje življenje. Nebeška pojedina je to, kjer se zbiramo mladi Orli ob naših praznikih, da nas nasiti naš veliki Brat Kristus in nam tako da potrebne moči. Saj če hočemo letati visoko nad nizkim svetom, v višinah, kakor jih merijo s svojimi krili orli-ptiči, moramo imeti krepko življenje. Ne varajmo se, da imamo to življenje v sebi brez Kruha močnih in kdor misli, da ga ima brez Kruha, je še slabši in bo kmalu s polomljenimi peruti ležal v močvirju in blatu.

Le jejmo božji dar in dobro pripravljeni in v svatovski obleki ga jejmo. Potem bomo videli, da ga ni zastoj užival mladi Alojzij s tako veliko ljubeznijo. In prosimo, bratje, svojega Očeta, ki nam je dal sveti Zakrament in svetega Alojzija in tudi nam mlado življenje, naj nam da še to, da se bomo znali kakor Alojzij tudi zahvaljevati za božje darove. In če nam bo v hvalnicah potekalo življenje, ne bo več časa za greh in vedno več bomo našli dela za božje kraljestvo med nami, da bo Bog vladal nad nami s svojo ljubeznijo in zapovedmi. Bratje, ali naj zanemarimo božji klic, ki nas vabi na prepotrebno delo. Dajmo in posvetimo svojo mladost s takim življenjem in kmalu bomo spoznali, kako prav smo letali za svojimi smotri nad prepadi in močvirji zemlje, kako prav smo letali k svetlemu Solcu večnosti.

Franjo Neubauer:

Sveti Duh.

Zarijo nebesa,
odpira jih Bog.
Vsa hiša, kjer zbran je apostolov krog,
napolnil je, stresa
šum, piš silovit.
Bližina viharja!
In svet ognjevit
apostole zbrane razžarja.
In mislim razum
in srcem pogum
ta ogenj podarja,
junake ustvarja! ...
Oj bratje, še nas
molitev naj zbere,

da pride nam čas,
ko vstala viharja bo sila,
ne, da nam podere,
kar pridnost je naša zgradila.
Samo opomin,
povelje z višin
viharja naj bodo nam piši!
In kdor jih zasliši,
le božji naj strah ga navda,
pretrese do dna ga srca!
Jeziki vzplamteli so v rajski višavi,
naj seže njih žar do zemlje,
da v hrabrem pogumu in v sveti ljubavi
gorelo bo vsako srce.

»Mati-« je hotel Janez Gornik tisto nedeljo. »Ali bo kaj večerje zame?«

»Kajpak bo,« je šla mati ter prinesla klobaso v zelju in kos črnega kruha. Nato je sedla k peči ter opazovala sina, ki jo je tako močno spominjal na ranjkega moža. Nič koliko mu je podoben, prav tako je ranjki s slastjo jedel in prav tako mu je iz srca privoščila zdravje, dokler ga ni vojna služba izmaličila v prezgodnji grob. Zdelo pa se ji je, da sin Janez ni samo premlajen oče, ampak tudi precej okretnejši in bolj »galanten«. Zato ga je z vso ljubeznijo gledala.

Med jedjo se je Janez posmehal. In ker bi mati rada vedela, kaj mu je prišlo v glavo, se je naredila užaljeno, da bi bolj pristno dobila sinovo misel:

»Ali se smeješ večerji ter misliš, da ti bom vsak dan kuhala žlikrofe?«

»Ne, mati, dobra je večerja, ampak spomnil sem se, kar smo brali o kraljeviču Marku, ki je tudi večerjal kosce kruha in glavico luka, pa se je tudi med jedjo zasmehal, da je bila mati huda, ker je mislila, da se sin smeje njej in priprosti večerji, no sin ji je razložil, kako se je spomnil mladega Turka, ki ga je Marko zadosti ubil, pa mu je mrtev zobe kazal, kar je Marka silno razjezilo, ko je mislil, da ga mladi Turek zasmehuje.«

»Le se ti smej, a glej, da se ne bom jaz jokala. Vsako nedeljo se bojim, da bo nesreča, ko hodiš v društvo in se vračaš po temi sam. Snoči se mi je sanjalo: Videla sem tvojega očeta, molčal je in žalostno gledal, kar bojim se, da bo kaj hudega. Menda nameravaš tudi nocoj iti. Ne branim ti, ker vem, da prav delaš, ali bala se bom, dokler ne prideš nazaj. Danes mi je pri srcu kakor takrat, ko se je tvoj oče odpravljal na vojsko. Mislim, da bi bilo bolje, ko bi se ti oženil in doma bil.«

Janez je vstal in prijel mater za obe roki: »Mati, ne mudi se mi, ko imam najboljšo ženo pod solncem. Nič se ne bojte, moram iti, nocoj bomo končali s cirilico, moram biti zraven. Ne bom se dolgo zamujal, pustite odprto in brez vsake skrbi ležite spat. Sicer pa naj pride, kar bo dovolil Bog. Kmalu pridem, lahko noč.«

Šel je. Mati je vzela rožni venec in počasi brala jagode.

Takole je končal učitelj dvanajsto cirilsko uro: »Sedaj znate dovolj vsi šestnajsti, da lahko berete hrvaške in srbske knjige. Pridni ste bili vsi šetnajsti fantiči.«

Janez je potihoma govoril s kaplanom, ki je prišel ta večer zraven. Nato je zahvalil gospoda učitelja za njegov trud pri cirilskem tečaju ter mu za spomin izročil mahagonijevo palico s srebrom okovano, kar je učitelja resnično razveselilo.

Razšli so se s pesmijo. Janez Gornik se je zadovoljen in vesel napotil proti domu.

Hladno je, kmalu bo zima in sneg. Nebo je čisto, zvezdice prijazne. Kar turški je mesec, kakor čoln je, in lepa zvezda Alenčica sili vanj. Zakaj samo ena, si misli Janez, tri bi morale biti, za Slovence tale, za Hrvate onale, za Srbe tudi ena, tistale rdečkasta; in še ona zelo svetla, zakaj bi ne našla v čolnu prostora, da bi svetila na poti. Turek ne sme biti hud, saj Alah je velik in Mohamed je mnogoženski prerok. Čegav bo potem Carigrad? Grški. Prav! štiri zvezde. Ni veliko, pa zadosti. Štirje vogli so hiša. Takšne sanje snuje Janez, dokler ne pride v hosto, ker skoznjo gre pot.

Čuk! Čuuk! Čuuuk! je nekje zgoraj v gozdu začukalo. Janez ni jezen. Misli si, če ni čuk, je človek. Nato skovik, skovíík, skovííík! Glas je bil strastno nagel

kakor opozorilo: Pazi! Janez misli, če ni čuk, je sova, če ni sova, je človek. Fantiči so mu pravili, da v zadnjem času slišijo pogosto čuka. Ná, zdaj ga sam sliši. Ni praznoveren in pojde brez brige naprej.

Ah, ovbé, ovbé! Žica je čez pot napeljana in Janez pade čeznjo. In dva strašna udarca začuti, enega na ramo, drugega na bok. Morda bi bilo kaj več, pa je čisto blizu začukalo in zaskovikalo. S tem je vse utonilo.

Čuk je priletel, bil je človek. Sklonil se je k Janezu in hitro ugotovil, da še diha. Takoj se je pognal po klanecu ter na vrhu vpil: »Ho, Štukal in Jerasnik, pojdita nazaj. Človek vaju potrebuje.«

»Ho,« se je hočeš nočeš oglasil Jerasnik: »Ali si ti človek?«

»Sem, če si tudi ti.«

»Kaj hočeš?«

»Pridita sem, pomagajta! Če ne, bosta jutri pajčino večerjala.«

»Ali greva, da ga pretepeva?« je rekel Štukal.

»Bolje bo,« je menil Jerasnik, »če ga ubogava, zakaj on z nami drži in bo molčal.«

Štukal se je udal.

»Kaj pa imaš Martin,« se je delal nevednega Jerasnik, »da tako groziš.«

»Gornikov leži v grapi. Kdo ga je, nočem vedeti, le domov ga moramo spraviti. Pa tiho delajmo, da nas kdo ne sliši.«

Na takšne besede sta bila fanta voljna. Poprijeli so vsi trje in rahlo Janeza nesli četrť ure do doma. Zanesli so ga v stelnjak in položili v listje.

»Vidva se izgubita,« je velel Martin, »da vaju ne bo nihče videl, za drugo bom poskrbel sam.« Fanta sta se utopila v noči pod zvezdami.

Martin je stopil pod hišno okno in potrkal.

»Kdo je?« se je budila Gornica.

»Mati,« je govorilo z Janezovim glasom. »Pojdite in pogledajte v stelnjak!«

Nato je Martin hitel nazaj na rob jarka in čakal, kaj bo. Začukal je trikrat in, ko je zagledal luč v hiši, je zavriskal in začel spotoma peti: Kaj nam pa morejo... Mati je prišla z lučjo ven, spoznala prihajajočega Martina in ga poklicala: »Martin, ali si kaj videl našega Janeza?«

»Kaj ga ne bi videl, ali ga še ni doma?«

»Ni ga, bojim se nesreče. Neki glas je dejal na oknu, naj grem gledat v stelnjak.«

»Čudno! Po mojem bi moral biti Janez doma. Pogledjva, če pomeni vaš glas kaj resnega.«

Mati je šla spredaj in posvetila v listje. Moj Bog, nekdo leži tam — Janez. Menda je pijan, tega ji še ni storil, ampak verjetno je, ker so imeli nocoj zadnjo cirilsko uro. »Oh, saj mi je nekaj reklo, da bo nesreča, je tarnala žena. Ko hoče druge reševati, se bo sam zgubil.«

»Ne, mati, Janez ni pijan. Bomo videli. Vzdrāmiva ga!«

Martin je prijel Janeza za ramo in potresel. Janez je zaječal in odprl oči: »Kje sem?«

»Doma, pri dobrih ljudeh.«

»Žejen sem.«

»Mati,« je svetoval Martin, »prinesite vode, ali še bolje, če denete v čašo pol vode in pol žganjice, če jo imate.«

»Imam,« je odhitela mati.

»Kako ti je Janez?« hoče vedeti Martin.

»Boli.«

»Kje te boli?«

»Rama in hrbet.«

»Vidiš, napadli so te, preklicanci. Ali jih sovražiš? Ali želiš, da jih damo jutri orožnikom,«

»Ne, saj so večji siromaki nego jaz, ki jim nisem nič naredil. Ako mi Bog zdravje da, jim bom že pokazal.«

»Ali kaj veš, kdo te je?«

»Ne vem, mislim pa, da sta bila dva, in skoro vem, katera.«

Molčimo, Janez, to pot, če bo treba, bomo že še govorili. Padel si!«

V tem je prinesla mati pijačo. Janez jo je hlastno izpil v treh požirkih.

»Janez moj, kaj si vendar delal, da si takšen.«

»Mati, pošteno sem hodil, pa sem na znani poti padel.«

»Kako si se še privlekel do doma?«

»Sam ne vem.«

»Oh jaz revica, slutila sem nesrečo. Tukaj ne moreš biti. Pomagaj Martin, da ga spraviva v hišo. Janez, ali se boš mogel opreti na noge?«

»Bom poskusil.« In šlo je s podporo, četudi je Janez pri vsakem drugem koraku zaječal.

»Mati,« se je odločil Martin, »mislim, da bo prav, če zdravnika pokličemo. Zjutraj pojdem do njega s kolesom in bo hitro tukaj z motorjem. Hočete?«

»Moram, ker me skrbi, da bi se kaj ne zamudilo.«

Drugi dan je bil že zdravnik pri Gorniku. »Dvoje reber ima zlomljenih. Kako je notri, ne morem videti. Čez dobro uro bo prišel avto in bo Janeza spravil v Ljubljano.«

Tako je odredil zdravnik.

(Dalje.)

Dr. Fr. Jaklič:

Po mnogih zmotah in zablodah.

V. Molk božji.

Samo eno leto je vzdržal Avguštin v Tagastah kot učitelj govornišтва, potem se je pa preselil z isto službo nazaj v Kartagino. Najbolj žalostna in najbolj boleča doba vsega njegovega življenja je bila ta. Gmotne skrbi so ga mučno skrbele, saj je moral vzdrževati svojega sina Adeodata in njegovo mater, potem pa še svojega brata Navigija in vsaj deloma tudi mater Moniko.

Pomagali so mu večkrat manihejci iz stisk. Rad je zahajal k njih verskim razgovorom ter je polagoma sam začel kljub svoji mladosti — komaj 20 let je imel — posegati v besedo. Pri tem je pokazal tako izredno bistrotu duha in toliko zmožnost, pri nasprotniku zapaziti šibko stran trditve ter jo kar najbolj izrabit, da so se ga celo vodilne osebnosti začele bati. Še bolj je vzbujal strah s svojim duhovitim, ostrim in večkrat kar žgočim in pekočim sarkazmom (zasmehom), pred katerim spričo svoje mladostne brezobzirnosti nikdo ni bil varen. Na več razgovorih se je tako zameril, da ga niso manihejci hoteli sprejeti za pravega člana, ampak je ves čas ostal le na poizkušnji kot »slušatelj«.

Na podlagi maniheizma, čigar nauk o dvojnem počelu ga le ni mogel za stalno prikleniti nase, je zabredel Avguštin v panteizem, to je v svetovni nazor, ki uči, da razen sveta ni osebnega Boga, ampak da je vse svetovje »bog« in da smo mi vsi le njegov del. Zamikalo ga je vsaj deloma tudi vražarstvo, osobito astrologija, ki je trdila, da človeško usodo določajo zvezde.

Kot govornik Avguštin kar ni mogel posebno zasloveti. Ni znal namreč delati zase in za svoje šolo reklame, zato mu je bilo težko, privabiti dovolj učencev. Imel je tudi bolj šibek glas in je na pljučih večkrat bolehal za katarji, občinstvo pa povsod ceni le bolj doneče in bobneče govorniške sile. Tudi je bil preveč fine in izbrane duševnosti, da bi se bil v svojih govorniških nastopih in predavanjih dotikal vprašanj, ki so zanimala in navduševale ulico. Avguštin je bil po duši izrazit aristokrat, kateremu se je masa s svojo surovostjo, brezob-

zirnostjo in težnjo za najnižjimi razveseljevanji vedno zdela tuja in je čutil odpor do nje. Pač pa si je s svojim finim, izbranim nastopom in s svojo plemenitostjo, svežostjo in globino misli pridobil nekaj prav odličnih prijateljev, celo v prokonzulovi hiši je bil večkrat gost.

Od maniheizma se je čim dalje bolj oddaljeval, vstajati so mu začeli težki dvomi, za katere mu manihejci niso vedeli pojasnila. Vedno so mu zatrjevali, da bo razpršil vse njegove pomisleke njih »škof« Favst, ki jim je veljal kot poosebljena modrost in učenost. Ko pa je ta res prišel v Kartagino in se mu je Avguštín približal, je brž uvidel, da je le prazen bahač in blebetač, pa tako neuglajenega nastopanja in vedenja, da se je z gnevom obrnil od njega.

Pa vseeno Avguštín ni hotel na zunaj prelomiti z maniheizmom, preveč je bil navezan na njihovo pomoč, ker poučevanje mu je čim dalje manj neslo.

Takrat mu je vstala misel, da bi se preselil v Rim in našel tam za svoje zmožnosti in delo vse bolj pravične sodnike. Upal je, da dijaštvo v Rimu vseeno ni tako do dna pokvarjeno, kot je bilo v Kartagini. Posebno pa so mu začela goreti tla pod nogami, ko je cesar Teodozij s smrtno kaznijo zagrozil manihejcem, Avguštín si je pa moral priznati, da se je le preveč izpostavljal za nauke maniheizma.

Polagoma se mu je ta misel izpremenila v trden sklep, katerega ni mogla premeniti niti prošnja matere, da se naj vendar ne podaja v strahotno propali Babilon — Rim. V skrbi in ljubezni, že tako zelo preizkušani in trpinčeni, se ga je ubožica oklenila okoli vratu ter ga s solzami prosila in milovala, da se naj vendar usmili njene žalosti ter ostane. On je pa hotel sam, čisto sam v svet; zato je pa storil nekaj, kar je morda najgrši zločin od vseh njegovih zblodov.

Da bi se rešil materine nadležnosti, se ji je zlagal, da ne misli odpotovati, ampak da gre le spremit do ladje par svojih prijateljev. Mati se je le zbala zanj, zato je šla z njim in je tam doznala, da se res misli odpeljati proti Rimu. Potem se ji je pa še enkrat zlagal, da ladja še ne bo mogla takoj odpluti, ker ni ugodnega vetra, zato ji je svetoval, naj gre počivat — po tedanji splošni navadi — v stebrišče pred Ciprianovo cerkvico, ob zori jo bo že prišel iskat in povedat, kdaj bo ladja odšla.

Vejela mu je in šla ter je v stebrišču vso dolgo noč premolila. Kruti sin se je pa v noči vkrcal in ladja je odplula na široko morje.

Tihota in veličina noči in morja sta ga pa tako prevzeli in raznežili, da mu je srce jelo postajati težko zaradi nečuvane krutosti, ki jo je storil svoji blagi, samo njega še ljubeči materi. V duhu jo je gledal, kako ga bo zjutraj čakala, nato se bo sama vrnila do pristana, tam pa bo zaznala porazno vest, da jo je sin prevaril in pustil samo. Videl je njene počasne, opotekajoče se korake, slišal v duhu njen tihi, izmučeni plač. Zasmilila se mu je ubožica. Poiskal je samotni kot in se zazrl proti odhajajoči Afriki.

Prijatelji so ga obstopili in ga hoteli razvedriti. On pa je imel za odgovor le trpek nasmeh. Tako se nasmehne le oni, v čigar duši je črna noč, kot je bila v njegovi. Tovariš Marcian mu je ponovil stih iz latinskega pesnika: »Novo življenje ti gre naproti, bodi torej nov človek!« Pač ni vedel ubogi Marcian, kako globoko resnico je izrekel; tudi Avguštín je ni zaslučil. (Dalje.)

Vsak dan pri delu: pritrgaš si cigareto, kozarec vina;
v soboto, ko dobiš plačo: dinar, dva, pet, kovača. Zbiraš,
množiš;
Kako varčuješ? *v nedeljo in praznik:* v veseli družbi preveč ne razmetavaš.
Narediš obračun čez ves teden, pa vzameš položnico in
pošlješ svoj prihranek orlovski hranilnici v Ljubljano:
Centralni čebelici.

Pojdimo vsi!

Razigrane volje smo. Mladost! In smo živi na zunaj, morda včasih celo preveč; pa tudi kujemo, delamo načrte, jih skušamo izvršiti, in imamo včasih polno glavo skrbi in postajamo oloži; — včasih pa se zopet smejemo, pojemo in vrisujemo — taka je mladost!

Bog ve, da mi prihajajo te besede iz duše. Bratje! Štirikrat na leto nas pozovejo v »Mladosti«, v »Orl. Odborniku« in še br. odborniki: pojdimo in obhajajmo vredno naš orlovski praznik!

Naši koraki so usmerjeni naravnost proti cilju — brez pomoči božje ne pridemo! Pojdimo zato vsi k Njemu, saj On nas najbolj vodi; pustimo za malo časa to hrupno življenje — omami naj nas notranja sreča — obogati naj nas zopet orlovski praznik!

Živeti hočemo! Ali živeli ne bomo v preklinjanju in pijančevanju, ne v razbrzdanosti in nečistosti, živeti hočemo edino le v Bogu!

Bratje! Enodušno zakličemo: »Pojdimo vsi, prav vsi — h Kristusu!«

Vsak praznik naj bo korak dalje do krščanske popolnosti.

V. D.:

Mladega duha v novo dobo!

Mlad si ti, mlad sem jaz in mlad je vsak, ki mladostno misli in čuti.

Pa mladost ima to čudno lastnost, da hoče vedno kaj novega, vedno kaj boljšega.

Glejte, prijatelji, v mladosti smo taki: vremo, da bi se umirili; vihramo, da bi se izurili; borimo se, da bi postali jekleni in trpimo iz ljubezni, da bi še bolj ljubili! Iz svojih mladih src življenje otroka božjega izlivamo, da bi ga še drugi zajeli.

Kako lepo je biti mlad in vedno kaj novega v svojih dušah doživeti in to novo življenje tudi drugim dajati, da z nami postanejo mladi.

Nov duh, povsem nov za moderni poganski svet, je zavel po vsem svetu. Kot da bi se iznova pojavilo dvanajst apostolov in še apostol narodov, močni Pavel poleg njih in cela vrsta onih mladih fantov in mož z apostoli iz prvih let in desetletij krščanstva, in se z vso mlado močjo in silo vrglo med propadajoči in izlizani svet, da bi rešili človeka nesrečnega konca.

Tako se zdi, da sedaj drvi mogočni val iz milosti božje močnih mladih src po poganski Evropi, po beli Evropi in po krajih, kjer so beli ljudje vsi že prenasličeni in naveličani življenja, da se reši vsaj to, kar se rešiti da za kraljestvo božje, za veselje otroka božjega.

Tudi naše mlade slovenske in katoliške fante že objema ta novi duh in želja po obnovitvi vsega našega življenja, zasebnega in javnega.

In Orle, ki so vendar med najboljšimi slovenskimi fanti (in katoliškimi fanti), ta obnovitveni duh že objema. Orli nočejo več samim sebi lagati, da so dobri katoliški fantje — zakaj to bi morali naši Orli najprej biti — in nočejo več sebe varati, da so pri nas najlepše razmere in da nobene obnove med nami treba ni.

Orli to drugače razumemo in dobro razume hrepenenje naših mladih src in nas vse, ki smo mladi in zreli, da božjo mladost v današnji čas razlivamo, naša mati sveta Cerkev. Tudi ona vidi današnje težavno stališče svojih mladih in trpi z njimi, ker morajo v tako težkih časih živeti. Veseli pa se z mladimi njihovega zanca in poguma in sama ga jim daje in vlija v njih srca. Dobro nas uči in vodi mati Cerkev!

Mi mladi hočemo biti dobri pomočniki in vneti stražarji svetih resnic s svojimi dušnimi pastirji vred in v pogansko misleči svet z ognjeno močjo hočemo zanesti katoliško naziranje.

Zakaj mi vemo, da zunaj na cestah in po hišah in povsod oznanjajo sovražniki svete Cerkve in katoliškega življenja v tisoč govorih in jezikih in stotisoč časopisih in knjigah svoje strupeno sovraštvo do nas vseh, ki Boga hočemo. Če torej sovražniki Cerkve čujejo, ne smejo njeni prijatelji spati. Če sovražniki Cerkve govorijo, ne smejo njeni prijatelji molčati. Če sovražniki pozivajo na boj, ne smejo prijatelji pustiti, da meč njihovega duha zarjavi. Če toliko ljudi pada v novo poganstvo, se nizko potaplja in v močvirju poginja, potem morajo vsi, ki nosijo krščansko ime in ne samo duhovniki, ampak vsi fantje in možje in vsi, ki imajo v sebi življenje in moč, vsi morajo postati novi apostoli med novim poganskim svetom.

Bratje Orli, smo li čuječi? Ali smo močni? Ali se veselimo, da smemo postaviti v bran svoje mladostne moči za svojo mater, našo Cerkev in za Boga, našega Očeta in brata Kristusa in za srečo svojega rodu in svojih družin?

Čuječi in močni in vredni za obrambo svojega prepričanja pa postanemo, če bomo tudi duhovno globoki, da se bo naša duhovnost mogla v življenju pokazati.

Vsi oni velikanski uspehi krščanskih fantov v prvih stoletjih med starim poganskim svetom so bili le plod močnih duš. Preprosti so bili v srčnem občevanju z Bogom in ta jim je to preprostost poplačal z močjo, ki so jo na zunaj kazali vedno in povsod. Vse krščanske resnice so bile zanje življenje. Zato je bil tak prerod, ki je objel ves tedanji svet, in čudili so se sovražniki, odkod taka moč in taka ljubezen med kristjani.

Slovenski Orli, če smo katoliški, mora biti naše življenje le zunanji izraz krščansko močne duševnosti.

Katoliško moramo zaživeti, da bo naše katoliško svetovno naziranje tudi življenjsko naziranje vedno in povsod.

Slovenski Orli nismo figovci, da bi se svojega katoliškega imena sramovali pred ljudmi; ne bojimo se vas, ki se nam morda posmehujete! Mi smo na straži za svoje svete resnice in na straži nas ni strah!

Mi mladi hočemo to tudi na zunaj pokazati, kar spoznamo in čutimo in ljubimo.

In slovenski Orel katoliško čuti in katoliške resnice povsod hoče izvajati v veselju in v mladostnem zanosu, — saj je katoliško naziranje njegovo svetovno naziranje in življenjska moč.

Dobro vemo, da katoliško svetovno naziranje ni na zemlji doma in da iz človeške glave ni rojeno. Iz božjih višin in po božji ljubezni nam je bilo dano in zato je večno in trdno, ker je v Bogu doma.

Mi se sramujemo onega naziranja, ki se samo na zemlji rodi in iz človeka izide, zakaj zabloda in prevara je tako človeško naziranje, ki hoče obvladati tudi človeško mišljenje po vsem svetu. Ne sramujemo se pa tega, kar je božjega, in to je naše svetovno naziranje, iz katerega trdnost in veselje dobivamo in moč in ljubezen iz njega črpamo.

Kdor se pa v življenju sramuje svojega katoliškega naziranja, ta ni mlad, ta ni naš in ni pravi katolik!

Fant, pa še to! Tudi v organizaciji je večkrat vse delo tako težko zaspano in vkljub trudu je prazno in ni uspeha. Vsi vemo, mladega duha in veselega krščanskega duha ni v naši organizaciji, če je tako.

In te sveže mladostnosti ne bo v nas, če se ne prerodimo in prepojimo s krščanskim duhom v — duhovnih vajah. Orli, ali na to kaj mislimo?

In pri sestankih naj bi se v verskih razgovorih razgibali in od srca do srca prenašali krščanske nazore v zasebnem in javnem življenju in zopet bo dosti življenja v naših društvih in iznova bodo naša društva dobila svoj pravi pomen.

Prvo je, kakšen duh je v društvu, drugo je še le zunanje oblikovanje v organizaciji, kako naj se na zunaj opravlja in vodi. Vse to in še več pa bo iz prvega samo po sebi vzornejše vzniklo.

Le z duhovno obnovitvijo bodo mogla naša društva iznova postati pravi nosilci katoliške miselnosti v javnem življenju. Sicer pa, v čem naj se od svojih nasprotnikov ločimo?

Mi pa hočemo in trdno hočemo iznova spraviti krščansko življenje v našo javnost! Svoje sveto prepričanje hočemo v javnem življenju oživeti, saj sme

Ljudska visoka šola za telovadbo v Ollerupu: Gimnastika.

katoliški in mladi smo. Katoliški mladostniki smo, torej nismo sami za-se. Katoliški namreč pomeni nasprotno od mrzle sebičnosti. Katoliki nismo in ne smemo biti samo svoj — jaz. Mi živimo tudi za druge, za vse!

In k temu nas ljubezen, iz Kristusa zrasla ljubezen nas k takemu udejstvovanju sili. Za Orla je ljubezen služba, služba, služba.

Svoje lepe zmožnosti, svoje duševne in telesne moči ljubezni posvečujemo, ljubezni, ki služi, služi, služi! In iz te službe sami sebe bogatimo.

Močni apostol sv. Pavel je imel celo vrsto pomočnikov, ki so iz ljubezni najvišji Ljubezni služili. Apolo, učen je bil, pa je svoje zmožnosti kot mladenič in ne duhovnik v evangelijski službi porabil. In celo vrsto takih omenja sv. Pavel, takih mož in fantov.

Oneziforja, bogatega meščana iz Efeza posebno pohvalno omenja, koliko je žrtvoval za krščanske resnice. Od svojega velikega premoženja je delil, saj je imel veliko ljubezen. In podobno Filemon v Kolosah in drugi in drugi so bili, ki so imeli mogočni vpliv na oni poganski svet, ki je podzavestno žejal po ljubeznivi resnici.

Vemo, da mi ne moremo z bogatimi darovi ljubezni izkazovati. Vemo pa, da z dobro in močno voljo in z občestveno čutečim srcem moremo veliko storiti. In taki smo vsi mladi in v socialnih vprašanjih poučeni. Poiskati moramo vsak v svojem kraju uboge in bolnike, lačne in zmrzujoče, zapuščene in pohabljenе. In takim moramo z ljubeznijo, ki iz plemenitega krščanskega srca privre, takim moramo s skromno ali večjo pomočjo bedo lajšati. Kruha in toplote za telo in dušo jim nosimo. Če imamo ljubezen, vemo tudi primerno ukreniti, kako pomagati svojemu bližnjemu, ki je v tej ali oni sili, in naš bližnji je vsak človek.

Pomoč je različna, kot je sila različna. Je tudi prava pomoč, če trpečemu človeku samo roko sočutno podamo ali ga sočutno pogledamo in on čuti, da z njim sočustvujemo in sotrpimo.

Orli smo bratje med seboj. In pravi bratje se ne pozabijo in ljubijo se, četudi so drug od drugega ločeni. Ali mislimo na svoje brate, ki so v vojaški službi, ali jim sporočamo svoje doživljaje in svoje hrepenenje in načrte, Vse to je za Orle-vojake veliko veselje in jih tudi dviga. Dva sta torej vesela, ti, ki pišeš in oni, ki sprejme in še drugi se z njim bogatijo.

Imamo ljubezen, zato smo tudi veseli. In veselja nosimo ljudem, otrokom ga dajmo in doraščujočim mladcem ga dajajmo in svojim tovarišem in vsem ljudem ga vlivajmo! Saj po lepem veselju ljudje žejaajo. Mladi pa smo čistega veselja polni in hočemo, da so tudi drugi z nami veseli.

Majhno je vse to, kar hočemo vršiti. Na videz samo! V resnici pa je to veliko delo, ki ga vsaki dan vršimo in bogatimo sebe in druge.

Vsaki dan je pred našimi očmi ljubezen, ki služi svoji materi Cerkvi.

In Cerkvi hočemo služiti vsi in z njo misliti na težke naloge, ki jih danes ima. Poslana je svetu deliti mir in ljubezen. Ona gradi in nas uči; mi bomo z njo gradili po njenih naukih in navodilih, ki nam jih kaže katoliška akcija (katoliško udejstvovanje): to je pot, po kateri naj hodimo vsi mladi, da bomo mogli biti res v pomoč svojim pastirjem, v pomoč svoji Cerkvi pri njenem poslanstvu med novim poganstvom.

Mi Orli, mi mladi smo elita svojega naroda!

Torej! —

Venceslav Winkler:

Brat Jože.

Zgodba o nekem fantu.

II. Štrajk.

1.

Iz sence črnih poslopji raste v nebo črn dimnik. Šumeč puha iz njega dim. V tovarni vse šumi in poje, pa pesem je čudovito hladna in železna in ne oznanja mladosti in solnce, ampak tesnobo in slutnjo na nekaj daljnega in težkega.

Sirena je zapela odmor. Mrtvi stroji so umolknili, živi so se oddahnili.

Kotarjev Jože je sedel na železno bruno, podprl glavo z rokama in se zamislil. Pomlad je skoraj tu in mati doma je bolna, oj hudo bolna. Sestra ji streže. Potem se je domislil Orla in fantov. Povsod čakajo nanj, a on ne ve, kam bi se obrnil.

Iz gruče delavcev je stopil predenj Alberto. Nekam v zadregi je bil.

»Težko je naše delo.«

Jože je pogledal postrani prišleca.

»Težko. Zato glejmo, da si ga še sami ne bomo obtežili.«

»Težko je, sem rekel in plačilo ni vredno dela.«

»Ne dajo veliko,« je pritrdil Jože.

»In kadar omagaš in premeriš svoja leta, vidiš, da ne dajo ničesar.«

»Res. Boste kaj pomagali? Ne brigam se za druge, pa neko šumenje sem vseeno že slišal.«

Alberto je vstal.

»Vidiš, to je ravno, kar bi ti povedal.«

»Kaj bo? Štrajk?«

»Štrajk!« je pritrdil temno Alberto.

»Kdaj?«

»Ne vemo še. Tebe še čakamo. Taka je stvar: nekaj ljudi bi radi poslali k ravnatelju, pa nam jih manjka. Namreč resnih, trdnih ljudi. In vsi pravijo, da moraš iti ti z nami.«

Tiho je dejal Jože:

»Ne morem biti pri prvih. Mater imam bolno.«

»Mater?«

Alberto se je zagledal nekam v daljavo in oči so mu postale mokre.

»Meni je že umrla.«

Hipoma se je zresnil iz nežnosti in stresel z glavo, da so mu črni lasje zavihrali.

»Zdaj živim, da sam ne vem kako.«

»Boga ne poznaš!«

»Pri materinem grobu sem molil zadnjič. Dvanajst let je od tega. Hudo mi je včasih.«

»Moli!«

»Pustiva to! Sedaj sem samo delavec in nič drugega. Torej pojdeš?«

Zamislil se je Jože. Potem se je odločil. Življenje je trdo. Orel je in orati ga mora v imenu božjem. Niso zadosti predavanja o socializmu, treba je tudi dejanj. In pri dejanjih naj bo Orel v prvih vrstah, razodevajoč z ljubeznijo na vse strani, da hodi s Kristovo mislijo.

»Pojdem.«

»Dobro.«

Alberto se je zganil iz misli in se razveselil.

»Ti znaš. Besedo zajameš od nekdaj kot petdesetletnik iz izkušnje. Mi jo iščemo iz vina, pa je plehka in plitva. Odkod zajemaš, da ti poje kot zvon k vstajenju?«

»Razodenem ti, ko bo čas.«

Sirena je zazvenela v presunljivem krik, ljudje so planili k strojem in v enolično šumenje je sekal le glas predelavcev in nadzornika.

2.

Potem je prišel dan. Nekega dopoldneva okoli desete ure je hipoma zatulila sirena, stroji so umolknili.

»Kaj je?« so vprašali nekateri.

»Štrajk!« je odgovarjalo po hodnikih in dvorišču.

Čudna resnost je legla na lica. Par stotin jih je pomislilo na konec. Jože je stopil od stroja med gručo in iskal voditelje. Na dvorišču jih je našel med množico. Alberto mu je od daleč migał, naj hiti.

»Še enkrat gremo k ravnatelju!«

Jože je pomislil na zadnji poset. Ravnatelj jih je sprejel osorno, da bi se kmalu razburil. In nagnal jih je z lenuhi in hujskači. Zato je danes okleval. Pa ko se je ozrl po vihrajoči množici začrnelih, bledih in upadlih obrazov, resnih in temnih, ga je zajela moč.

»Pa pojdemo! Ubil me ne bo in dobra beseda opravi veliko.«

Prerinili so se med ljudmi do ravnateljeve pisarne in vstopili.

Množica na velikem dvorišču je molčala kot da je pri maši. Vse je drhtelo v pričakovanju, pa so že vedeli za odgovor: zahteve zavrnjene.

Res, močje so se vrnili in oznanili, da so zahteve surovo odbite. Niso niti končali. Čez tovarno je zašumel krik, da se je treslo steklo v oknih.

»Torej štrajk!« je dejal Jože in segel z roko v lase kot vedno, kadar je mislil.

»Dobro, pa to oznanite, da naj nikar ne popivajo. Kmetje rabijo te dni dninarjev. Dalj časa vzdržimo, če bomo drugod delali.«

»Res,« je prijel za besedo eden prvih.

»Naredite torej. Vi ste prvi, jaz bom pomagal, kadar bo treba,« je dejal Jože in stopil med množico, ki se je razgibala in hrumeč odhajala.

3.

Jože je stopil v polje za tovarno. Luč je gorela z jasnine in v vrtovih ob vasi se je belilo cvetje. Iz razoranih njiv je dehtelo po svežosti, nad njivami se je zibal škranjec z vriskajočo pesmijo.

Ob poti za vasjo je oral Krasnikov France. Tiho je držal za ročice in zamišljeno sklonjen stopal za plugom. Sestra Francka je poganjala, vsa zardela od zdravja in poldanske vedrine.

»Orješ?« je vprašal Jože.

»Moram,« je dejal France in se ustavil v zavratnicah. Francka je pridržala konje.

»Pa kako, da že greš domov?«

»Štrajk bo.«
 »Dobro znate, Presneto, še kmetje bi morali to stvar poskusiti.«
 »Hudo je in štrajk je orožje.«
 »Koliko duš bo doma?«
 »Ne vem. Morda že jutri nehamo, morda šele čez mesec.«
 Francka je vprašala izza konj:
 »Kaj pa Anica dela?«
 »Doma je,« je dejal Jože. »Mati so bolni.«
 Za hip je pogovor ugasel, nato se je France vzel od ročic in ukazal:
 »Hi, potegni!«
 Francka je počila z bičem in plug se je premaknil. France se je še obrnil k Jožetu:
 »Če boš dolgo doma, pridi k nam!«
 »Bom!« je dejal Jože kot iz navade in stopil proti domu.
 Trepetajoča jasnina je ležala nad svetom in v veselo šumenje pomladnega polja je udarjal veder Franckin glas:
 »Eha, k sebi, k sebi, Lisec!«

4.

Te dni je Vstajenje.

Velika sobota. Od cerkve poigrava čez vas nekaj svečanega. Gore v dalji so jasne in ostre in čez vse je legla misel nedeljskega slavlja.

Jože se je napravil za procesijo v kraj. Pa si ne upa še oditi. Ni mu dobro, ker je načelnik. Stopi še k materi.

»Bolje mi je,« pravi Kotarka. »Odpri okno!«

Jože je odprl okno in materi je res zaplalo nekaj rdečice v licih. Poslovil se je tiho in odhitel in bilo mu je, da bi zavriskal.

Po cesti je sem in tja zagorela rdeča srajca in hitela proti Domu. Jože je štel in dognal, da so prišli vsi.

»Tako je prav!« je rekel. »Naj nas vse vidijo!«

Pri prvih poveljih mu je glas drhtel kot da ne govori tistim petnajstim pred seboj, ampak vsem, ki so se razlivali od cerkve v molčečih parih in prazničnih oblekah. Nato se je zavedel in z mladostnim korakom stopil pred četo. Ni se ozrl niti enkrat.

»Saj je vse lepo,« je pomislil, »kaj bi popravljaj!«

S tiho besedo je odgovarjal molitvi starih ženic pred seboj in ves čas se mu je zdelo, da odgovarja materi. Za njim je rastla hvalnica pevcev in zvončkanje in molitev duhovnikov. V zvoniku pa se je oglašalo drobljenje velikonočnega brona. Potem se ni več zavedel do cerkve.

V cerkvenem hladu se je zdramil in stopil s trdim korakom. Pred oltarjem so se Orli zrušili na kolena v tiho molitev. Potem orgle, blagoslov. Jože ni ničesar slišal. Strmel je v oltar, v belino monštrance in je bil nekje onstran. Ljudje so se vsipali iz cerkve, Orli so še klečali.

Jože se je zavedel. Dvignil se je in se ozrl. Cerkev je bila skoraj prazna. Polglasno je poveljeval. Vrsta se je zasukala in četa je odšla rahlo in tiho kot bi se bala, da ne zmoti svetega miru Velikega v monštranci.

»Pozni so!« so dejali nekateri pred cerkvijo, ko so Orli s polnim korakom stopili na prosto.

»Danes so molili, druga leta so korakali,« je dejal star mož.

Četa se je obrnila do Doma in se razšla. Jože se je naslonil na Krasnikovega Franceta in dejal:

»Glava me boli...«

5.

France in Jože sta šla skupaj domov. V zvoniku je mladostno pritrkavalo, a fanta sta skoro vso pot molčala. Pri stezi, ki se loči od ceste h Kotarjevim, je dejal France:

»Grem mimo vas!«

»Le!« je mislil Jože.

In spet sta molčala do hiše v bregu. Na pragu je čakala Anica. Francetu se je obraz raztegnil v vedrino:

»He, pa nisi šla k vstajenju, Anica?«

Dekle je zardelo in izginilo v hišo.

»Ni šla,« je povedal Jože. »Mati leže.«

»Saj vem, samo vprašam.«

Jože je povabil Franceta, naj vstopi. V veži sta spet naletela na Anico pred pečjo. France jo je prosil:

»Ali naj pridem po pirhe?«

»Seveda,« so se smejali vsi trije.

Potem so šli k materi in Jože je moral povedati vse o procesiji in drugem. Zakaj mati je hotela vedeti do kraja vse, pesmi in molitve, veličino in svetlobo.

Ko se je France poslovil, je ostal Jože sam pred hišo. Od cerkve je še vedno sanjalo v rahlem potrkovanju, nad hribovi je gorelo večerno nebo in v gozdu nad vasjo je šumelo kot bi nekdo klical po nečem toplem in solnčnem.

Tak večer je bil, ko je Janko iz Dravelj vodil v sanjah orlovske čete proti Rimu in je ugasel v slovesu sobotnega dneva in smo ga pokopali sredi polja med rože in v solnce. Rim je daleč in visoko.

»Ena urca bo prišla, znabit še nocoj.«

Tak večer vedno mislim na Janka in njegovo besedo:

»Fantje, korajžo!« — — —

Venceslav Winkler:

Štrajk.

*Zidovi skozi dim v nebo rasto,
pod njimi tisoč belih je oči,
iz njih besede o pravici vro.
O kruhu belem sanjajo oči.*

*Čez cesto zagorel je žar v nebo,
pred zidom brizgnila je rdeča kri.
Trije za mrzlo čakajo pečjo
očeta, kruha čaka šest oči — — —*

D. K. V.:

„Slepiča“ imam.

Takole se odreže bolnik včasih, ko pride h zdravniku po svet in pomoč. Hoče reči, da je na slepiču obolel; saj ono, da ga imamo, zdravnik itak ve.

Na slepiču (za vnetjem slepiča) ljudje precej obolevajo. V kratkem članku je mogoče le prav površno orisati to bolezen, kar pa zadostuje popolnoma v svarilo pred lahkomiselnostjo in v opozorilo na pravočasno zdravnikovo pomoč.

Več ima oblik začetka in daljnega razvoja vnetje slepiča. Lahko zagradi človeka v polnem zdravju, pri delu ob kateremkoli času. Bolnika napadejo bolečine v trebuhu, ki se sčasoma zberejo v desnem spodnjem delu. Mraz se menja z vročino. Slabosti se lahko pridruži več ali manj močno bruhanje. Blato se zapira. To je akutna (nenadna, hitro se pojavljajoča) oblika.

Pa imamo tudi kronično bolezen, ki je iz vsega početka tako se začela, to je počasi, brez hujših znakov, ali pa je izid in nasledek akutne bolezni. Težave niso velike. Bolečine po jedi, po delu in hoji in podobno; včasih pa more bolezen zopet akutno vsplamteti.

Med obema pa je še subakuten začetek in potek, nekaka sredina v jakosti in trajanju znakov in težav med akutno in kronično boleznijo. In kakšen je izid bolezni? Prehod v kroničen in subakuten štadij sem že omenil. Seveda pacient tudi ozdravi popolnoma in nima nobenih težav več. In najmanj zaželen konec — smrt — se tudi pripeti.

V lažje razumevanje takega konca moram omeniti vsaj površno, kakšne izpremembe pretrpi slepič sam. Kakor vidimo pri črvu na prstu, da je ta zatečen s pordečelo kožo, da se nabira pod slednjo gnoj, ki nazadnje prodre na dan, tako nekako je tudi s slepičem. Če udre gnoj skozi steno slepiča v trebušno votlino (kadar slepič počasi vsled bolezenskih izprememb) se zgodi lahko dvoje: kar je hujše, da se prej razlije po trebušni votlini (govorimo o vnetju trebušne mrene), ali da se nabere gnoj ravno v okolici slepiča, kjer se črevesje zlepi in sprime in tako prepreči gnoj nadaljnjo pot. V prvem slučaju je često smrt za petami; če ni kmalu rešilne operacije.

Važno dejstvo (nekako kaprico slepiča) ne smem pozabiti omeniti (deloma se iz povedanega more razbrati). Bolezen se silno rada ponavlja, kakor n. pr. angina (vnetje mandljev). Govorimo o napadih, ki o njih nikoli ne vemo, koliko jih še bo in če ne bodo hujši od že prebolelih. Zato se zdi bolniku včasih že preneumno in sam želi operacije in z njo rešitve ponavljajočih se napadov.

Torej operacija (da se vnet slepič odstrani) je najboljšo sredstvo proti tej bolezni. Vsa druga zdravljenja uporabimo tam, kjer za operacijo še ni pravi čas, da je prezgodaj ali prepozno, ali pa da zaenkrat ni potrebna. Nekak termin za operacijo je najdalje 48 ur po začetku. Seveda se v bolnicah ravna vedno le po bolezni in njenih znakih, kar se presodi pri vsakem slučaju posebej; ker vsaka operacija more biti nevarna.

Vse to pa nisem zapisal, da ugodim radovednosti nekateri želji po znanju drugih, ampak da te uverim, kako potrebno je iti do zdravnika, če količkaj hujše zbolíš. Če nočeš — ne vem, ne veš, kako bo. Lahko nič hudega! Smrt? Kroničen štadij? Z eno besedo »maček v žaklju«. Ali ga boš kupoval?

Krepki:

Fantje v naravo!

Fantje, prišel je zopet lepi poletni čas, ko se po prestanih obveznih fantovskih sestankih v društveni dvorani, kjer smo se z vso vnemo in vztrajnostjo pripravljali na okrožne tekme in tako zadostili dolžnosti, ki nam jo nalaga organizacija, moramo zavedati, da nam je Bog dal še drugo dvorano, v kateri lahko napravimo v tem času veliko neobveznih, pa prav koristnih sestankov, namreč naravo.

Narava, to je dvorana čez vse dvorane! Okrašena je kot nobena druga, čista, snažna, vedno prezračena. Hribček s cerkvico nad vasjo je dvorana, ljubki travnik ob žuborečem potoku blizu vasi je dvorana. V naravi se zbirajmo; kajti le v naravi je veselje, domačnost in preprostost.

Kar sama od sebe nam bo tam v zelenem gaju privrela lepa pesem iz mladih grl. Lepi glasovi se bodo razlegali po gozdu, dosegli vas in privabili tudi druge, ki niso člani ali so nam bili še celo nasprotni. Ko pridejo med nas tudi drugi fantje, bodimo dobre volje, smeh nam mora igrati na ustnih. Bodimo prijazni do vsakega, tudi do zadnjega hlapca, ki se nam je pridružil. Med seboj bodimo domači kot bratje in preprosti ter skromni kakor cvetice okrog nas. Tako bomo delali za prijateljstvo med vsemi fanti v vasi. Nevede bosta prišla skupaj dva, ki se morda že dalje časa nista ogovorila.

Na vsakem sestanku mora biti tudi vedno razgovor o tej ali oni stvari. Eden od fantov naj stvar preje dobro premisli in vodi razgovor. Razgovarjali se bomo o pogubonosti modernosti, o gnilobi današnje družbe, o pravih, značajnih, vernih fantih od fare. Vedno se bomo izpraševali, kako je z nami. Vsak bo vedel kaj povedati in nihče se ne bo bal izraziti svojih misli med brati. Ko se bo prižgala zvezda večernica na nebu, nas bo iz razgovora predramil večerni zvon. Po skupnem »angelovem češčenju« bomo s pesmijo na ustnih odkorakali na vas. Tu bomo zapeli še par pesmi po stari navadi in se razšli na domove. — — — Pri tem bomo še na gostilno pozabili.

Tako, fantje, se zbirajmo ob nedeljah in bomo blagoslov za domačo vas. Po gostilnah ne bo žalostnih pretepov, poleg tega se bomo pa vzgajali v krepke, značajne in verne može.

Tak orlovski odsek bo kakor kvas, ki bo prekvasil vse vaščane.

Sem in tja po zlati Pragi.

Naše Orle in druge orlovske prijatelje, ki bodo letos potovali v Prago na orlovske slavnosti, bo gotovo zanimalo, kakšna je Praga, to lepo mesto in prestolnica Čehoslovaške republike, o katerem so že toliko slišali. V hrv. orlovskem glasilu »Orlovska Straža« je dr. A. Čepulič napisal nekaj črtic iz Prage, ki jih tukaj priobčujemo.

Kraljevske dvorane na Hradčanih.

To znamenitost si najprej ogleda vsak tujec in obiskovalec Prage, zato se tudi mi najprej pomudimo pri njih.

Komaj je kje na svetu mogoče najti kraljevski dvor, ki bi bil tako obsežen, bogat in znamenit po svojem značaju in preteklosti kakor so Hradčani. Mnogi veseli pa tudi žalostni dogodki, ki so bili odličnega pomena za ves češki narod, so se odigrali med mogočnimi zidovi te veličastne zgradbe. Marsikaj bi to kamenje moglo izpričati o davni prostosti češkega naroda!

Bili so v tem dvorcu vladarji, ki nikakor niso bili naklonjeni češkemu ljudstvu; bili pa so tekom stoletij tudi vladarji narodne krvi, kateri so ljudstvu ostali v svetem, neizbrisnem spominu. Med njimi je bil zlasti sv. Václav in tudi Karel IV. Vendar je treba pibiti zgodovinsko resnico, da so vladali v teh dvorih več stoletij tudi kralji, ki niso bili češke narodne krvi, pa so vendar vladali tako spretno in vestno, da so si ohranili med narodom prav časten spomin.

Na Hradčanih so svoj čas prebivali srednjeveški cesarji, ki so imeli v rokah največjo oblast v Evropi. V teh gradovih so kraljevali dalje vladarji »rimskega cesarstva nemškega naroda«, katero je obsegalo precej več kot srednjo Evropo. V razvoju svetovne zgodovine je imelo to kraljestvo v tistem času odločilno besedo. Treba je poudariti, da je bila važnost te sile mnogo večja, njen pomen pa se je izražal v znatno večji meri kot se n. pr. danes izraža v organizaciji Društva narodov.

Že v IX. stoletju, ko je bival na Hradčanih knez Borživoj, ded sv. Václava, je bil dvor zelo obsežen, pozneje pa so ga posamezni vladarji bolj in bolj razširjevali. Sijaj dvora se je zlasti razvil pod vladavo slavnega češkega katoliškega kralja in obenem nemškega cesarja Karla IV. V tistem času so se zbirali pod pozlačenim krovom hradčanskega dvora diplomati iz vseh poznanih, tudi najbolj oddaljenih držav. V času vladanja Karla IV. je nastalo poleg samega dvorca najsijajnejše delo gotskega sloga v Češki, cerkev sv. Víta. Na istem mestu je še sv. Václav zgradil cerkev ter je tako prav sv. Václav osnovelec tega glavnega češkega narodnega svetišča.

Leta 1541. je velik požar uničil precejšen del dvora. Ferdinand I. je poskrbel, da je bil dvorec kmalu še lepši kakor kdaj prej. Rudolf II. je potem sijaj dvora še spopolnil ter so Hradčani tako postali glasovito središče srednjeevropske umetnosti.

Velikost gradu si moremo predstaviti, ako navedemo, da obsega 711 prostornih soban, med temi mnogo velikih in obsežnih dvoran. Grad se deli v tri samostojne dvorce, ki so med seboj ločeni z velikimi dvorišči. Na tretjem dvoru so shranjeni najlepši spomini in najdragocenejše znamenitosti gradu in vse Češke sploh. Tu je pred cerkvijo sv. Víta kip sv. Jurija na konju iz leta 1373., dragocen spomin na gotsko vplivanje kovin. Ta kip uživa svetovno priznanje in glas vsega umetniškega sveta ter se smatra kot največja umetniška dragocenost v vsej Pragi. Kip je bil v 16. stoletju znatno poškodovan, kar se mu še danes jasno pozna. Najstarejši del gradu je tako imenovano Vladislavsko krilo, ki se širi v ono stran, raz katere se gledalcu nudi razgled čez vso Prago. V tem krilu se nahaja znamenita dvorana, ki jo je koncem 15. stoletja gradil glasoviti stavbenik Benedikt Risti polnih 18 let. V tej dvorani, ki jo odlikuje izreden sijaj in divna lepota, so kronali cesarje in kralje. V njej so se dalje vršile največje svečanosti, zlasti viteški turnirji, na katere so prihajali vitezi iz vseh krajev, da se pomenijo in tekmujejo med seboj v spretnosti sukanja orožja. Ta dvorana je dolga 69 metrov, široka je 19, a visoka 13 metrov, — torej izredna obsežnost. V dvorani so prirejali zlatarji in umetniki tudi izložbe svojih del. Takšne razstave so obiskovali največji mogočnjaki sveta, ki so tudi pridno segali po razstavljenih delih, kateri so bili na prodaj.

Poleg te dvorane je še ena manjša dvorana, kjer se je več stoletij zbiral češki državni zbor.

V drugem nadstropju se nahaja dvorana, kjer je bila ob času prvotne češke države državna pisarna, v kateri so se tekom časa odigrali mnogi važni zgodovinski dogodki.

Skozi okna te dvorane so leta 1618. puntarji zmetali pristaše Friderika Falaškega, kar je bilo povod za tridesetletno vojno. Še zdaj naznačuje dvoje piramid v dvorišču pod oknom te pisarne prostor, kamor so padali državniki, ki so bili vrženi skozi okno. Ta dogodek, znan pod imenom »defenestracija« (fenestra pomeni okno), je povzročil vrsto za narod nesrečnih posledic.

V omenjeni dvorani se še dandanašnji prav isto pohištvo, ki je stalo tamkaj ob času pogubonosnega zgodovinskega dogodka..

Izmed ostalih znamenitih zgodovinskih dvoran v teh dvorih sta važni še tako imenovani nemška in španska dvorana.

Nemška dvorana je dolga 48 metrov, široka 11 ter visoka 8 metrov. Tukaj je bila bogata zakladnica ter muzej cesarja Rudolfa II., ki je bil velik ljubitelj umetnosti. Njegovo zakladnico so si prilastile za časa tridesetletne vojne švedske čete leta 1632. Švedski general grof Königsmark je dal prenesti vse zaklade in umetnine v glavno mesto Švedske, Stockholm.

Tudi španska dvorana je bogata po svojih zbirkah umetnin; zlasti veličastni svetilniki ter obilni okraski v obliki reliefa vzbujajo pozornost in zanimanje.

Hradžani so danes sedež predsednika češkoslovaške republike. Gospod Masaryk prebiva v prednjem delu gradu, odkoder se odpira širok in lep razgled na Prago. Tam blizu se nahaja tudi dvorna kapela z znamenitima kipoma umetnika Maksa.

Vsi deli kraljevskih dvorov so med seboj združeni v duhu gradbene umetnosti v eno samo skladno celino, katere krona je katedrala sv. Vida, ki se dviga v ozadju gradu.

Slovenskim izletnikom se bo letos nudila lepa prilika, da si te prekrasne dvorane ogledajo ter se na ta način spoznajo z odlično češko kulturo in njih pomembno zgodovino.

x.

Šmarnice.

Cvetoča pomlad mladosti in radosti je bila med nami! Vsi smo bili sveži »kakor v rosi in zarji umiti«.

Cvetele so šmarnice.

*

Doma. Lepi čas meseca maja. Vse duhti in cvete v šmarnicah! — Tudi pri nas doma smo jih imeli v majhni steklenici na mizi! Takrat sem bil na počitnicah in odpravljaj sem se že nazaj v šole! — Ni bilo nič posebnega, saj sem bil »vaje« in že tudi navajen slovesa. Toda da ne pozabim! Takrat se je zgodilo nekaj, kar je bilo tako lepo, priprosto, pristrčno, ljubko, da, trenutek, ki bo svetil skozi vse življenje!

Pospravljaj svoje stvari za odhod. Malo sem zamišljen. Sestrična, še majhen otrok, me gleda z otroško zvedavimi očmi in pogledi in me vprašuje, kam grem.

Jaz ji odgovorim, da odidem daleč...! — Nekaj časa zopet mir.

Naenkrat se ona zagleda v šmarnice, ki so bile na mizi. Zasvetijo se ji oči, kot da se je nečesa lepega spomnila. Na licu ji je nežen smehljaj. Pravi mi: »Ti, veš kaj, vzemi te šmarnice s seboj, jaz sem jih nabrala!«

Jaz sem malo v zadregi, nezavedajoč se takoj lepega trenutka! Nato sem prijel otroka za roko, ga dvignil, mu pogledal v oči, kjer sem videl tisto lepo otroško odkrito vdanost in rekel, da bom šmarnice z velikim veseljem s seboj vzeli! — Nato je bila ona zelo vesela, skakala okrog mene še nekaj časa, nato pa je odšla »pravit mami!«

Mene je pogrelo! Saj mi je bilo tako lepo v duši!

Bratje! Maj je tu! Šmarnice cveto!

Nabral bi mnogo, mnogo lepih, belih šmarnic svojega življenja in jih prinesel na oltar naši ljubi Materi z isto otroško vdanostjo, kot je to storil ta otrok meni, človeku.

Oh, ko bi mogli nabrati toliko šmarnic, kot je zvezdic okrog Njene glave, kaj šele toliko, da bi se svetile kot sonce! — Vriskali in peli bi, pa tudi razumeli in spoznali bi moč in milost, ki prihaja po Njej od Njega!

Poskušam! Poizkusimo in delajmo na tem vsi! — Oh, Ona bo nas vesela!

Mednarodni orlovski tabor v Pragi.

O njem je »Mladost« že mnogo pisala, tudi drugi slovenski katoliški listi v zadnjem času pogosto prinašajo posamezne podrobnosti teh velikih dni, ki jih bo letos slovanska orlovska družina preživela v prestolici češkoslovaški. Slovenski Orli, ki so se leta 1922. udeležili orlovskega tabora v Brnu, si približno lahko predstavljajo vso veličastnost in mogočnost take prireditve. Še zdaj se takratni udeleženci z veseljem spominjajo tistega potovanja, bratskega sprejema in bivanja v Brnu, — kar vse pravkar popisuje v »Mladosti« br. Strah.

Še v večjem obsegu bodo prirejeni letošnji »Svetovaelavsky dnevy Orelstva v Praze«, ki se vse bolj približujejo. Kakor v Brnu tako se bo tudi v Pragi zbrala

vsa slovanska družina,

samo da bo nje udeležba po vseh znakih sodeč še številnejša. Na grob svetega Vaelava bodo poromali številni Slovenci, Hrvati, Lužiški Srbi, Rusini in drugi člani slovanskih narodov. Razen tega bodo v častnem številu zastopani tudi drugi katoliški narodi iz vse Evrope, iz Amerike pa se bo na več ladjah pripeljalo izredno veliko število Čehov, Poljakov, Hrvatov in Slovencev, ki bivajo tamkaj. V to svrho se med njimi mudi že dalj časa br. prof. Madl iz Brna, v zadnjem času pa je odšel v Ameriko od J. O. Z. br. Mencej, ki bo med drugim tudi pripravil vse potrebno za udeležbo naših rojakov v zlati Pragi.

Pot Slovencev v Prago.

Jugoslovani bomo potovali v Prago v dveh skupinah, Slovenci sami in Hrvati sami. Br. Hafner, ki vodi organizacijo izleta, je za potovanje in bivanje v Pragi določil sledeči program, ki se bo morda le v kakšni točki za malenkost spremenil. V bistvu lahko rečemo, da je program določen.

Iz Ljubljane se odpeljemo

s posebnim vlakom v ponedeljek 1. julija popoldne ob 4, iz Celja ob 18.20 in iz Maribora ob 19.50. V Špilje pridemo približno ob 9 zvečer, v Gradec ob 11.

Torek, 2. julija: Semering 1.20, Wien 3.20—4.20, Breslava 6.10—7.10, Velehrad (ž. p. Uhradsko Hradište) 8.30. V cerkvi na Velehradu se bodo izletniki lahko mudili od 10.30—12 dopoldne. Od 12—2 se izvrši obed, potem se vrnejo izletniki na postajo Uh. Hrad., odkoder odpelje vlak ob 4 popoldne. S tem bo izvršenih prvih 24 ur potovanja. V Olomuc pridemo ob 16.40, gremo k mavzoleju, kamor ponesemo na grobove svojih rojakov domače prsti. Za obisk mavzoleja je določen čas od 17.40—18.30, za večerjo pa od 18.30—20.30. Sledi promenada in počitek.

Sreda, 3. julija: Olomuc, pred 10 ogled mesta. Izletniki lahko napravijo tudi izlet na Svaty Kopeček, kjer bo ob 7 zjutraj služba božja. Služba božja bo zjutraj ob 7 tudi v stolnici v Olomucu. Ob 10 se odpeljemo dalje, ter pridemo v Češko Trebovo ob 12.30, v Usti nad Orlici ob 12.45, v Pardubice ob 13.40, v Kolín ob 14.30, popoldne približno ob 4 pridemo v Prago, kjer bo potem malica.

Bivanje v Pragi.

Sreda, 3. julija: Od 5—8 popoldne nastanitev, ureditev prenočišč, na to počitek (sodniki, dijaki, tekmovalci in vodstvo imajo od 1. do 4. julija vsak večer ob 19 sejo).

Četrtek, 4. julija: Ob 7 zjutraj so na Stadionu mednarodne tekme v lahki atletiki, takisto ob 2 popoldne. Ta dan se izvrše tudi nekatere druge tekme, popoldne bo na Stadionu tudi skušnja za proste vaje (tudi za Jugoslovane).

Petek, 5. julija: Ob 6 zjutraj zbirališče na Stadionu, ob 7 sveta maša, ob 8 obhod. Ob 3 popoldne na Stadionu javna telovadba — proste vaje Jugoslovancev —, zvečer ob 8 akademija Jugoslovancev.

Sobota, 6. julija: Ob 7 zjutraj tekme na Stadionu, ob 9 skušnja Orlic. Ob 3 popoldne javna telovadba, kjer nastopijo tudi Jugoslovanci.

Nedelja, 7. julija: Ob 7 zjutraj sveta maša, ob 8 sprevid narodnih noš — popoldne ob 3 na Stadionu javna telovadba in koncerti.

V sredo, četrtek, petek, soboto in nedeljo si bodo izletniki tudi ogledovali posamezne zanimivosti in lepote starodavne Prage.

Ponedeljek, 8. julija: Izleti: zjutraj od 7—12 v St. Boleslavo, popoldne od 2—6 eventuelno v Karlov Tyn. Zvečer odhod.

Odhod domov.

Iz Prage nas vlak odpelje ob 6 zvečer. V Budjevice pridemo ob 21.30, na češko-avstrijsko mejo ob 23. Prihod v Linz v torek zjutraj ob 0.50, v Selzthal ob 3.10, St. Michael ob 4.30, v Judenburg ob 5 zjutraj. V Judenburgu obiščemo grobove jugoslovanskih vojakov in ponese mo bratske domače prsti. Iz Judenburga se nato odpeljemo v torek zjutraj ob 8.10, pridemo v Breže ob 9.30, k Gospej sveti ob 11 dopoldne. Tu ostanemo do 2 popoldne, se odpeljemo potem dalje in pridemo v Celovec ob 5 popoldne, na jugoslovansko mejo ob 18.30 in na Jesenice ob 19.10. V Ljubljano se posebni vlak pripelje v torek približno ob 10 zvečer.

Program svetovaclavskih orlovskih dni v Pragi.

23. junija: Slavnostna otvoritev »Svetovaclavskych dny Orelstva v Praze 1929 in mednarodnih tekem kat. telovadcev«. Sv. maša v cerkvi Sv. Vida ob 11, slavnostno zborovanje.

Naraščajski dnevi

se začno 28. junija s tekmo naraščaja na Stadionu na Strahovem. Drugi dan, 29. junija zjutraj služba božja, popoldne ob 3 javna telovadba naraščaja vseh vrst.

30. junija: Dopoldne slavnostni sprevid naraščaja, popoldne ob 3 druga javna telovadba naraščaja (pleši, posebne vaje, igre).

Glavni dnevi

se prično dne 3. julija. Ta dan bo slavnostna seja ter sprejem prvih gostov iz inozemstva.

4. julija: Mednarodna tekma v telovadbi in lahki atletiki. Posebna tekma slovanskega orlovstva in katoliškega sokolstva na Stadionu. — Zvečer ob osmih mednarodna akademija.

5. julija: Dopoldne slavnostni sprevid in defilacija. Popoldne ob 3 javna telovadba jugoslovanskega in češkoslovaškega orlovstva. Mednarodna tekma v teku na tri kilometre. Telovadba društev in posameznikov vseh navzočih narodnosti. Ob 8 zvečer

akademija Jugoslovanov.

6. julija: Služba božja v katedrali Sv. Vida na Hradčanih. Slavnostna seja narodnih in kat. organizacij (dijaštva, akademikov, učiteljstva, žen in deklet, delavcev, poljedelcev itd.). Tekma v peteroboju in končne mednarodne tekme. Tekma društev različnih narodnosti v prostih vajah. Ob 3 popoldne javna telovadba vsega orlovstva na Stadionu, nastop inozemskih telovadnih zvez in mednarodna štafeta. Ob 8 zvečer

akademija Čehoslovakov.

7. julija: Služba božja, nato spreved v narodnih nošah skozi Prago. Ob 3 popoldne mimohod tekmovalcev in praporov. Narodni običaji in plesi, nastop orlovskih jezdecev v narodnih nošah. Slavnostna razdelitev nagrad tekmovalcem-zmagovalcem.

8. julija: Romanje k Stari Boleslavi in drugi izleti.

Kako bodo potovali Hrvatje.

Tudi hrvaški Orli se vneto pripravljajo za Prago. Iz Zagreba bodo šli 30. junija ob 8 zvečer. 1. julija bodo ob 7 zjutraj že na Dunaju, katerega si bodo v skupinah ogledovali do 3 popoldne. Nato se odpeljejo dalje ter bodo prišli zvečer ob 9 v Brno, kjer prenoče. Drugi dan 2. julija si bodo ogledali Brno, ob 3 popoldne pa se odpeljejo dalje proti Pragi, kamor pridejo ob 9 zvečer.

Iz Prage bodo hrvatski izletniki odšli 7. julija zvečer, tedaj dan preje kot mi Slovenci. Tudi njih pot povratka bo drugačna kot naših slovenskih izletnikov. Hrvatje se namreč odpeljejo v Salzburg, kamor pridejo naslednje jutro, to je 8. julija ob 8. Popoldne si bodo ogledovali mesto, po kosilu pa se preko Beljaka in Jesenic odpeljejo domov. V Zagreb pridejo 9. julija zjutraj, dočim pridemo Slovenci v Ljubljano 9. julija zvečer. Hrvatski izletniki bodo zlasti od Salzburga skozi Tirolsko in Koroško mogli občudovati ob povratku domov čudovito romantičnost in veličastnost visokih Alp in njenih krasot.

S hrvatskimi Orli potujejo v Prago tudi njih škofje. Duhovni voditelj izletnikov bo zagrebški nadškof dr. Anton Bauer, poleg njega pa se izleta v Prago udeleži tudi sarajevski nadškof dr. Ivan Šarič, djakovski škof dr. Aksamović, splitski škof dr. Bonefačič ter šibeniški škof dr. Mileta.

Priprave v Čehoslovaški.

O nekaterih podrobnih pripravah smo že poročali v prejšnjih številkah, naslednje pa priobčujemo po »Orlovski tiskovni službi«, ki izhaja vsak teden v Brnu in ji je glavni namen propaganda in informiranje članstva in druge javnosti za »svetovaclavsky dny Orelstva«.

Predsednik republike, Tomaž O. G. Masaryk je sprejel na svojem gradu orlovsko deputacijo, ki ga je v imenu celokupnega orlovstva povabila k prireditvam v Pragi. Gospod predsednik si je dal podrobno poročati o pripravah za svetovaclavske slavnosti ter je obljubil svojo udeležbo pri vseh prireditvah, udeležil se bo tudi naraščajske slavnosti. Ob tej priliki je g. predsednik Masaryk poudaril, da je on predsednik vsega ljudstva, zato mu je vsako delo za republiko in njen razvoj enako milo.

Finančni sklad, ki ga zbirajo češki Orli z veliko vnemo in ljubeznijo za dostojno ureditev Stadiona in v namenu, da bi cela prireditve imela zadostno

gospodarsko podlago, je dosegel že vsoto okroglo 750.000 Kč (precej več kot en milijon naših dinarjev).

Posebnih vlakov v Češkoslovaški je dosedaj iz različnih krajev republike določenih 35. Državne železnice so dovolile vsem izletnikom 50% popust, naraščajo pa celo 75% popust pri vožnji na prireditve v Prago. — Pripravljalni odbor v Pragi je izdal posebno brošuro v različnih jezikih, ki bo kmalu dotiskana. Brošura bo izdana tudi v slovenskem jeziku. V njej bo do 40 zanimivih spominskih in turistovskih slik iz raznih krajev Češkoslovaške, o sv. Vavčavu, o Čsl. Orlu itd. — Za vodnike po Pragi je pripravljali odbor organiziral v Pragi več tečajev, ki se jih je udeležilo mnogo Orlov iz različnih praških orlovskih društev. — Dalje se je na poziv pripravljalnega odbora javilo že precejšnje število tolmačev in sicer 4 za Ruse, 7 za Italijane, 2 za Špance, 45 za Nemce, 21 za Francoze, 10 za Angleže, 7 za Poljake, 5 za Hrvate in ponekoliko tudi za druge narodnosti, ki bodo zastopane v Pragi. Najbrže se bo tudi za slovenski jezik našlo par tolmačev, ki bodo na razpolago našim izletnikom.

Vstopnina k javni telovadbi je precej draga. Na glavni tribuni je n. pr. za ložo z sedmimi sedeži določena vstopnina 500 Kč, za petsedežno ložo 350 Kč itd. Pripominjamo, da je vstopnina za naše izletnike všteta že v vsoti, ki jo izletniki plačajo JOZ.

V. D.:

Bratstvo.

Ali si že kdaj mislil, kaj beseda brat pomeni? Pa zdaj premisli!

Vsi katoliki s svojimi dušnimi pastirji in škofi in z namestnikom Gospodovim, rimskim papežem, tvorimo eno duhovno celoto, eno telo, ki je skrivnostno telo Kristusovo. Vsak vernik ima v tem skrivnostnem telesu Kristusovem svoje posebno opravilo; Kristus pa je glava, ki vse to skrivnostno telo oživilja s svojo milostjo.

Po sv. krstu si se vtelesil tudi ti temu skrivnostnemu telesu Kristusovemu v Cerkvi. In vsi v tem cerkvenem občestvenem življenju so po nadnaravnem sorodstvu s Kristusom samim zvezani in med seboj so si katoliki v najožjem nadnaravnem sorodstvu, bratje in sestre so si med seboj.

Iz tega izvira tudi velika soodgovornost v našem zasebnem in javnem življenju.

Iz tega in samo iz tega globokega pojmovanja more imeti tudi orlovsko bratstvo globlji in pravi pomen.

Vsi katoliki smo si bratje — Orli pa še v posebni vrsti, ker se tudi javno tako nazivajo! — Na podlagi tako globokega pojmovanja orlovskega bratstva bomo z jekleno voljo odstranili družabne napake, ki se vsled človeške slabosti umevno včasih zajedo tudi v naše vrste.

Ton Vin:

Orlovsko bratstvo: neolikani smo!

Vedno smo skupaj, pri delu in pri igri; v delavnici in na polju; v društveni sobi in na vasi. Pa kolikokrat si nismo bratje! Tuji smo si, neiskreni!

Vemo, da se bomo morali razumeti z družbo, ki nam je usojena na pot; pa težko presojamo, kaj smo ji dolžni in česa ta družba od nas pričakuje.

Neolikani smo!

Do tujcev, znancev, do prijateljev smo neprijazni in nerodni;
norčujemo se iz napak ali slabosti koga, ki za napake sam ni kriv, ki se
braniti ne zna ali ne more;

v družini, ki jo kdo spoštuje in ceni, ga spominjamo neprijetnih stvari;
če to delamo s posmehom, ga javno sramotimo;

v razpoloženje in v dušo bližnjega se vživeti nočemo, za vse njegove
zadeve se brigamo, ki nam nič mar niso;

ob vsako stvar se zavedamo in v vsem vedno le sebi prav dajemo;

o svojem blagostanju se ne pomišljamo, da bi z revežem obširno govorili;
bolnika kaj radi spominjamo na svoje zdravje in veseljačenje;

všeč nam je, če se o svojem delu in uspehu brezposelnemu hvalimo;

včasih tudi že davno minule nerodnosti drugih z naslado v spomin ob-
navljamo, morda večkrat s posmehom drugim pripovedujemo.

Surovi smo!

Dobro ime bližnjega nam ni sveto; z nepremišljenim blebetanjem ga v
nevarnost postavljamo; žaljeno čast drugih ne skušamo vrniti;

očitamo in predbacujemo stvari, ki se več popraviti ne dajo;

v delo, značaj in dušo bližnjega se predrzno vsiljujemo;

zaupane skrivnosti izdajamo, raznašamo in potvarjamo; tajnosti sploh
nositi in obdržati ne moremo;

v stvari, ki vemo, da niso za nas, se nalašč vmešavamo;

domišljamo si celo, da smo dolžni paziti na druge; vsaj pa se izgovarjamo,
da bi jih radi drugačne imeli.

Prav! Včasih že prilike tako nanesejo, da moramo biti bolj robati, v jezi
tudi surovi. Toda: kolikokrat smo neolikani in surovi iz navade! **I z r a z v a d e!**
Razvada pa nam je v mladem razvoju nevarna stvar. Z njo si ustvarjamo bo-
dočnost; če smo v čem nerodni zdaj, se nam to vtisne v navado, in bomo nerodni
v istem še v bodoče. Razvada nam tako ostane važen del življenja in bistven
del značaja. Zato je važno, kaj si vzamemo za navado in katero razvado hočemo
opuščati.

Res je, da neolikanost ali surovost iz navade ne rani vedno, ne vedno
enako hudo! Pa vendar razpoloženje v družini večkrat pokvari kakor zboljša.
Vsakemu Orlu, ki stremlji za lepo medsebojno življenje — kar je prva družabna
naloga našega orlovstva — bo dolžnost, da ne bo neolikan, robat in surov.

*Greš v
zlato Prago?*

Kdo od Slovencev jo je že videl? Morda komaj od tisoča eden.
Praga je daleč, za tja je treba zlatih denarjev! Letos bo
ceneje, bo tudi srebro (seveda v papirju) zadostovalo. Po-
tujemo Orlu za deset dni za borih 650 Din. Če si zdrav in
se čutiš mladega — so tudi dvajsetletni starci — boš za
vsako ceno šel, pa če bi bilo treba denarjev iz skale iz-
klesati!

Začni računati: kje bi se dalo kaj pritrpati? Cigareta, pijača,
kino — a tak dal! Potrkaj pri stricu, teti, botrci, botru! Saj
imajo »sovde«, pa ne vedo, da bi ti rad šel v Prago! Če bi
pa še to vedeli, da že sam zbiraš in hraniš v odsekov-
nem hranilniku in pošiljaš naši Centralni če-
belici — potem bi še nagrado, ki ti jo naša čebelica
obljublja — velikodušno zavrnili. Ti naši strici — so tiči!

Telovadba.

Orli-legionarji. Na praški zlet bo prišlo tudi več sto Orlov-legionarjev. To so oni zvesti sinovi svojega naroda, ki so se za časa vojne borili — največ v daljni Sibiriji — za čast svoje domovine. Niti v onih težkih in krvavih letih niso Orli pozabili načel in idealov orlovstva, temveč so jim ostali zvesti, čeprav ni manjkalo brezverskih agitatorjev, ki so hoteli svetu dokazati, da je vsak legijonar nasprotnik katoliške cerkve. V tem težkem času so Orli-legionarji z lastno krvjo na bojnih poljanah pričali, kako je katoličan pripravljen na najtežje žrtve za domovino. Mnogo sto Orlov je pač izgubilo v onih bojih svoje življenje, pa jih je vendar še dosti ostalo, ki so se vrnil v domovino kot žive priče domovinske zvestobe.

O priliki praškega zleta bodo ti Orli nastopili v velikem številu kot posebne čete in bodo imeli lastno telovadno točko. Dne 4. julija bodo priredili v Pragi tudi lastno procesijo in cerkvene svečanosti v cerkvi sv. Vida, kjer bodo zapeli »Tebe Boga hvalimo«.

Sporazum med Sv. očetom in med Italijo je prinesel tudi telovadbi in sportu svoje dobrote. Znano je, da so bile v Italiji vse sportne organizacije prepovedane ozir., da so prišle pod fašistovsko diktaturo. Tako tudi katoliška skavtska organizacija »Giovane Exploratori«. Pri pogajanjih za sporazum pa se je Vatikan zavzel za imenovano organizacijo. Dosegel je, da jo je fašistovska vlada zopet dovolila.

Jugoslovanski sokolski savez je imel v letu 1928 435 društev. Vsega članstva je štel 73.674. Posamezne vrste članstva so bile takole zastopane: 37.097 članov, 8797 članic, 7699 moškega naraščaja, 4337 ženskega naraščaja, 8656 moške dece, 7088 ženske dece. Sokolski glasnik, ki je obvezan za ves J. S. S., pa se tiska v 4500 izvodih in ima 4130 naročnikov.

Navdušenje za rokomet v Ameriki. Rokomet je najmlajša sportna igra. Izvenevropski narodi so jo videla prvič lani na olimpijskih igrah. Ze takrat so se navdušili zanj in so ji prorokovali velik razmah. In res! Ko so pred kratkim prednašali Nemci rokomet v Ameriki, se je tamošnja javnost zanj tako navdušila, da so sklenili, poklicati nemške učitelje rokometu v Ameriko.

Koliko prispeva občina mesta Varšava za telesno vzgojo? Podpora telov. in sportnim društvom 67.000 zlotov, odboru za telesne vaje 62.000 zlotov, zvezi plavačev 46.000 zlotov, zimskosportni zvezi 39.000 zlotov, nogometni in lahkoatletski zvezi 132.000 zlotov, posebna podpora za šolsko telovadbo 23.000 zlotov, za počitniške kolonije 60.000 zlotov. — Skupaj 429.000 zlotov. — Varšava, ki ima

950.000 prebivalcev, prispeva torej 429.000 zlotov, t. j. 2.721.870 dinarjev. Prispevki za gradnjo telovadišč in sportnih prostorov niso vračunani. Ti znašajo za naslednja tri leta 3 in pol milijonov zlotov.

Olimpejske igre naj trajajo samo devet dni! Vse govori za to, da bi se iste skrajšale: mednarodni olimpijski komite predlaga čas dveh tednov, tako tudi nemški državni odbor za telesne vaje; dr. Diesu pa je mnenja, da smejo trajati kvečjemu devet dni. V ta namen bo napisal brošuro, ki bo govorila za to, da se število tekmovalcev zniža in, da se tekmuje samo v onih panogah telesnih vaj, ki so po vsem svetu razširjene.

Pridejo Nemci v Prago? Na zadnji seji »Deutsche Jugendkraft« se še niso odločili, pač pa so sklenili izdelati proračun za potovanje. Obenem so naročili načelnikom posameznih tehničnih odborov, naj se pripravljajo na praške tekme.

Štiridesetletnica ČOS. Dne 24. marca je minulo 40 let, odkar je bila ustanovljena v Pragi zveza češkega sokolstva, pod imenom »Československa Obec Sokolska«.

Karel Pospíšil, znani sokolski komponist, je dne 6. aprila t. l. umrl v Živkovu. Po poklicu je bil šolski upravitelj v pok. On je sestavil tudi godbo za proste vaje članov in za I. vsesokolski zlet v Ljubljani l. 1922.

Belgija. Svetovaelavskih dnevov orlovstva se bodo udeležili tudi Belgijci. Njihova udeležba bo vsekakor številnejša, kakor je bila v Brnu l. 1922. Nastopili bodo tudi na mednarodni akademiji in sicer članice z narodnimi plesi, člani pa s skupinami.

Angleži. V Prago pridejo 2. julija zvečer. Veliki angleški ilustrirani list »Graphic« je zaprosil propagandni oddelek, da mu pošlje poročilo in slike o svetovaelavskih orlovskih dneih in o orlovstvu. Priprave imajo v polnem teku. Na čelu priprav pa stoji kardinal Bourne.

Italija. Iz Italije sta priglasili svojo udeležbo dve zvezi in sicer nam že poznana »Fulgor d'Asti« in »Fortes in fide« iz Milana. Nastopili bodo z lastnimi vajami na Stadionu in na akademiji. Udeležili se bodo tekem v lahki atletiki.

Priprave za mednarodne tekme v Pragi. V aprilu so imeli Francozi izbirne tekme za reprezentančno vrsto na mednarodnih tekmah v Pragi. Tekmovalo je 13 telovadcev. Na orodju so pokazali lepe uspehe. — Slabši so bili v lahki atletiki. V teku na 100 m ni niti eden dosegel polnega števila točk, v skoku v višino samo eden, tako tudi v suvanju krogle. Prvo mesto je zasedel Latourneau Maurice. Zapomnimo si to ime, da ga bomo primerjali v Pragi z našimi tekmovalci. Izbirne tekme za JOZ se bodo vršile o Binkoštih.

Iz kraja v kraj

Marija Snežna.

Danes pozdravljamo prvič v »Mladosti« vse Orle. Šele meseca septembra leta 1928. smo se tudi na našem lepem hribu, na severni meji v župniji Mariji Snežni začeli zbirali Orli, uredili smo si prijetno gnezdo. Naša mlada četa ni baš številna, pa se bo že še povečala. Imamo redno telovadbo in sestanke. Vsako prvo nedeljo sprejmemo skupaj sv. obhajilo. Nas je zares malo, zato se držimo kakor kamen na zidu in se ne damo zapeljati od drugih, ki so proti nam, če imamo ravno mnogo nasprotnikov. V nedeljo dne 10. februarja 1929 smo imeli prvo prireditev, igro »Repštevec, gorski duh«, katero smo 24. februarja ponovili. Igrali smo v naši društveni sobi na novem odru. Zahvalimo se vsem, ki so se udeležili naše igre in jih spet toplo vabimo. — Bog živi! — I. B.

Dol pri Ljubljani.

Geslo sedanjega časa je: prostost — svoboda! Mladina noče več poslušati, ampak postaja sama svoj gospod in hvali svoja pota. Mlačnost v organizaciji je vedno večja, manjka dobre volje, pravega idealizma in ognja. Sreča zamrznejo, mladost ovene. Ali ni škoda? Resnično, prost in svoboden je pa samo tisti, ki premaga samega sebe. Orlovstvo nas uči, gojiti to pravo svobodo, ki nam ohranja dušo in srca mlada. Zato se orlovstva zvesto držimo. Pozdrav na vsa orlovska gnezda širom Slovenije. — Bog živi!

Šenčur pri Kranju.

Orlovska misel vedno bolj in bolj prodira med naše ljudstvo. Vedno raste in se večja število odsekov, število članov, ki so pripravljeni iti v boj za svete vzore, ki jih ima naša orlovska organizacija! V prekrasni Gorenjski najdeš že prav težko kraj, kjer bi ne bilo naših navdušenih bratov Orlov. V

vsaki večji vasi vidiš, kako se vadijo in urijo mladi fantje, z veseljem gledaš, kako mirno in pozorno slede predavanjem, ki jih imajo na svojih fantovskih večerih. — Edino v Šenčurju je bilo do sedaj mrtvo in pušto življenje. Mogoče je bil kdo, ki mu je orlovska misel rojila po glavi, a uresničil je ni. Oživel so ljudje, oživel so buditelji orlovskih idej. Prišli so na misel, da bi bilo dobro, če ustanove orlovski odsek. Misel je rodila dejanje! Začeli so zbirati fante, krepke in zdrave, življenja polne mladeniče, pričeli so vabiti k telovadbi, k sestankom naše najmanjše in najbolj potrebne. Združili so jih vse v eno orlovsko gnezdece. Ali ni lepo število 40 naraščajnikov in 45 članov? Toda ti fantje in fantiči niso samo vpisani v Orlo, ampak se tudi zavedajo svojih dolžnosti! — Po večini imajo že vsi svoje kroje. Ali ni to posnemanja vredno? Pokažejo se pa tudi že v javnosti! Prav lepo so počastili našega prevzvišenega vladiko ob priliki sv. birme v Šenčurju. V krogih in na konjih je šlo 38 članov nasproti našemu najvišjemu in najboljšemu pastirju - zavetniku Orlov notri do Cerkelj. Z navdušenjem in s svetim spoštovanjem so ga spremljali med pokanjem topičev in živijo klici in potrkavanjem domačih zvonov v svojo župnijo. Nameravajo tudi v kratkem napraviti malo javno prireditev.

Bratje Orli! Ali ne bomo veselo prihiteli na prireditev naših novih bratov! Ali jim ne bomo častitali k njihovi »korajžici! Ali se ne bomo z njimi poveselili, poveselili s tistimi, ki so pristopili v naše vrste in ki hočejo iti z nami v boj za naše cilje. Ali ne bomo posnemali njih vstrajnosti in srčnosti? Vi bratje pa iskreno pozdravljeni! Držite se svojih načel za katere ste se odločili. Bog pa naj blagoslavlja Vaš odsek, da raste k popolnosti in se večja. V trudu in znoju polnem radosti domu gradite slavo in čast! Bog Vas živi! — Fr. Kr.

Urednikov radio

Br. Ferdinand. Dopisa ne bom objavil v »Mladosti«. Je lepo in prav, da se odhaja-jočemu bratu predsedniku lepo zahvalite in ga ohranite v dobrem spominu. V list pa to ne kaže. Najboljša zahvala mu bo, ako ostanete vsi iskreni Orli in pridobivate vedno več vnetih članov. Brezmadežna pa naj njega in Vas čuva. Bog živi!

Br. — — — La — — —. Uredniku moraš svoje pravo ime že povedati, drugače gre dopis v koš. Na ta način, kot Ti pišeš brez imena, bi mogel vsak nepridiprav urednika poštno potegniti. Orel svojega imena ne skriva. Urednik pa seveda ime dopisnika

zamolči, če dopisnik ne želi biti imenovan. Tudi vsebinsko dopis ni primeren. Prav je, da se pozovejo starejši člani na sodelovanje, a poziv v dopisu »Mladosti« gotovo ne bo nič zalegel. — Morate jih povabiti osebno, ustno ali pismeno.

Br. Joža z Gorenjske. Menda so hlače že našle zdravje v sanatoriju brata Matije. Kdaj pride »mrzlo« zimsko pismo na vrsto, ne vem. Pa napiši še kaj o vašem fantovskem življenju, saj dobro sušeš pero. Mislim, da bo kraj skoraj vsak uganil — ste pač preveč znani v vsem svetu. Saj vam je to v čast! Mar ne? Vsem bratom pri vas: Bog živi!

Nove knjige.

Anton Boštelle: *Pesmi*. Celje 1929. (Str. 104). 20 Din, vezano 40 Din. Ko prebiram to najnovejšo zbirko pesmi, moram priznati, da mi med novejšimi dobrimi deli te vrste najbolj ugajajo. Pesnik je v tej zbirki pokazal izreden talent in zna ubrati prave strune na harfi človeškega srca. Vsebinsko silno bogato in po jeziku kar najbolj izklesano zbirko toplo priporočam bratom, odsekom in knjižnicam.

Za visokim ciljem. Pota in ovire krščanskega življenja. Napisal p. Mavricij Teraš, O. M. C. Str. 170. Slane 24 Din, s poštnino 1.50 Din več, ter se naroča v Prodajalni K. T. D. (Ničman) v Ljubljani. — Med vsemi katoliškimi organizacijami, kar jih je kedaj imela Slovenija, je orlovska organizacija i po številu svojih članov i po svojem blagodejnem vplivu na mladino gotovo na prvem mestu. Orlovstvo je obvarovalo mnogo slovenskih fantov pred nevarnostjo brezverstva in nemoralnosti. Vendar pa bo vsak tudi rad priznal, da potrebuje orlovska organizacija še večje verske poglobitve in še temeljitejšega duhovnega življenja. Vsak član orlovske organizacije mora postati prepričan in vzoren kristjan, tako da ga ne bo omajal noben vihar in da mu ne bo mogel nihče kaj slabega očitati. To pa se bo zgodilo tedaj, kadar bo vsak član skušal živeti natančno po predpisih in načelih svete vere. Krščansko življenje je in ostane najboljši temelj orlovstva. Tega se morajo zavedati vsi prijatelji orlovstva, zlasti pa njegovi vodje. Zato nam gotovo ne bo nihče zameril ali vzel za zlo, če pač priporočamo vsem Orlom in Orlicam knjigo »Za visokim ciljem«, ki si je zastavila ravno ta namen, da bi vse Slovence brez izjeme navduševala za krščansko življenje. Poleg »Zlate knjige«, katero je spisal Terseglav, naj bi bila tudi ta knjiga med Orli in Orlicami dobro razširjena in udomačena. — Prepričani smo, da bo ta knjiga orlovstvu zelo veliko koristila, samo če bo prišla v večjem številu med člane. Zato bi nasvetovali sledeče: vsak orlovski krožek naj si nabavi nekoliko izvodov ter jih naj razpeča

med svoje člane. Potem bo ta knjiga tudi Orlom pomagala pri hrepenenju za visokim ciljem.

Mali oglasi.

»Mladost«. SOZ ima načrt zbrati vseh dosedanjih 21 letnikov »Mladosti«, da jih ima vedno pripravljene za razstave. Ker ji pa manjka več predvojnih in medvojnih letnikov in posameznih števil, se tem potom obrača s prošnjo na odseke in člane, ki imajo te letnike in številke, da jih blagohotno odstopijo SOZ. Kdor bi mogel kaj odstopiti, naj piše pisarni SOZ, katere letnike, oziroma številke »Mladosti« bi lahko poslal in pod kakšnimi pogoji.

Za dobro ime.

Priznanje. V 2. številki letošnje »Mladosti« str. 42 je brat Franjo Strah napisal članek »Saj je nisem bral...!«, v katerem opisuje svoje srečanje in svoj pogovor z nekim fantom, ki je nosil orlovski znak, o katerem pravi »morda je fant v resnici Orel«, ki je trdil, da je doma iz Slovenske Bistrice, in ki je pisatelju priznal, da ne bere »Mladosti«. Ker se je odsek Slovenska Bistrica s tem člankom čutil javno napadene, da ne čita »Mladosti«, uredništvo tem potom z veseljem temu odseku izreka javno priznanje, ker se je prepričalo, da ravno ta odsek z veliko vnemo skupno čita in predelava »Mladost« na fantovskih sestankih in da dotični fant ni član odseka Slovenska Bistrica in sploh ne Orel.

Naša priloga.

Predsedstvo SOZ 1928/29: Od leve proti desni sede: Josip Lekan — blagajnik; vseučiliški profesor dr. Gregor Rožman, pomožni škof ljubljanski — odbornik za vzgojo; profesor Josip Ovsenek — predsednik; vseučiliški profesor dr. Janez Ev. Fabijan — odbornik za prosveto; Zdravko Pogačar — tajnik. — Zadaj stojita: Jože Hvale — načelnik; profesor Vladimir Žitko — odbornik za naraščaj.

Vseбина 5. številke: L. Golobič: Moj maj. — Prosveta in vzgoja: Bratom za praznik svetega Alojzija. — Neubauer: Sveti Duh. — A. Komar: Fantiči. — Dr. Fr. Jaklič: Po mnogih zmotah in zablodah. — J. Jurač: Pojdimos vsi! — V. D.: Mladega duha v novo dobo. — V. Winkler: Brat Jože. — V. Winkler: Štrajk. — D. K. V.: »Slepiča« imam. — Krepki: Fantje v naravo! — Sem in tja po zlati Pragi. — X: Šmarnice. — Organizacija: Mednarodni orlovski tabor v Pragi. — Program svetovaelavskih orlovskih dni v Pragi. — Kako bodo potovali Hrvatje. — Priprave v Čehoslovaški. — V. D.: Bratstvo. — Ton Vin: Orlovsko bratstvo: neolikani smo! — Po svetu okrog: Telovadba. — Iz kraja v kraj: Marija Snežna. — Dol pri Ljubljani. — Šenčur pri Kranju. — Urednikov radio. — To in ono: Nove knjige. — Mali oglasi. — Za dobro ime. — Naša priloga. — Slika: Ljudska visoka šola za telovadbo v Ollerupu: Gimnastika. — Priloga: Predsedstvo SOZ 1928/29.

Predsedstvo SOZ 1928/29

Opalograph original z zaščitno

znamko in orig. potrebščinami

Jamčim za brezhibno delovanje!
Vse potrebščine in nadomestne dele
vedno na zalogi

LUD. BARAGA
Ljubljana, Šelenburgova 6

Specialna mehanična popravilnica
Telefon šte. 2980

Šolske zvezke

raznovrstne

poslovne knjige itd.

dobavlja p. n. trgovinam
najceneje

Knjigoveznica K. T. D.
v Ljubljani

Kopitarjeva ulica št. 6/II

**JUGOSLOVANSKA
TISKARNA**
LJUBLJANA

KLISARNA
LITOGRAFIJA
OFFSETTISK
BAKROTISK
SVETLOTISK

Prodajalna K. T. D.

H. Ničman v Ljubljani

priporoča

svojo veliko zalogo šolskih in
pisarniških potrebščin. Opozarja
tudi na krasne molitvenike in
vse potrebščine Marijinih družb

Vzajemna posojilnica

v Ljubljani, r. z. z o. z.

na Miklošičevi c. poleg hotela „Union“

obrestuje

hranilne vloge najugodnejše

Varnost nudijo lastna palača, nad po-
lovica delnic hotela „UNION“, hiše
in zemljišča. — Krediti v tekočem
računu. — Posojila proti poroštvu.
vknjižbi na posestva itd. — Denar se
naloži lahko tudi po pošt položnicah.

MLADOST glasilo Slovenske orlovske zveze v Ljubljani, izhaja
17. v mesecu. Urejuje dr. Gregor Žerjav, Vodnikov trg 4.
List izdaja konzorcij „Mladosti“ (dr. Joža Basaj, Ljubljana, Dunajska cesta 88). Tiska
Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč). — Upravišтво je v Ljubljani, Ljudski
dom (pisarna Društvene nabavne zadruga). — Uredništvo je v Ljubljani, Ljudski dom
(Slov. orl. zveza). — Naroča se: Upravišтво „Mladosti“, Ljubljana, Ljudski dom. —
Naročnina: Za redne člane in starešine brezplačno, za vse druge Din 30.— letno;
posamezna številka Din 250. Za naročnike izven Jugoslavije po dogovoru.

USTANOVLJENA LETA 1889

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

GRADSKA ŠTEDIŠNICA

LJUBLJANA

PREŠERNOVA ULICA

Telefon šte. 2016

Poštni ček 10.533

Stanje vloženega denarja
nad 360 milijonov dinarjev

Sprejema vloge na hranilne knjižice kakor tudi na tekoči račun, in sicer proti najugodnejšemu obrestovanju. — Hranilnica plačuje zlasti za vloge proti dogovorjeni odpovedi v tekočem računu najvišje mogoče obresti.

Jamstvo za vse vloge in obresti, tudi tekočega računa, je večje kot kjerkoli drugod, ker jamči zanje poleg lastnega hranilničnega premoženja še mesto Ljubljana z vsem premoženjem ter vso davčno močjo. Vprav radi tega nalagajo pri njej sodišča denar nedoletnih, župnijski uradi cerkveni in občine občinski denar. Naši rojaki v Ameriki nalagajo svoje prihranke največ v naši hranilnici, ker je denar tu popolnoma varen.